BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN - JÎ BO SAZBÛNA PARTİYA BOLŞEWÎK

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! • Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkerên hemû welatan yekbin! • Karkerên hemû welatan u gelên bindest yekbin!

► Sayı / Hejmar: 151 ► Eylül / Îlon 2006 ► Fiyatı: 2 YTL

Emperyalizmin güdümündeki Siyonist barbarlık amacına ulaşamaz! FIRTINA EKEN KASIRGA BİÇECEKTİR!

Ortadoğu'daki gelişmelerin yeniden gösterdiği gerçek:

YA BARBARLIK, YA SOSYALİZM!

İÇİNDEKİLER

3 **Ortadoğu'daki gelişmelerin yeniden gösterdiği gerçek: Ya barbarlık, ya sosyalizm!**

15 Filistin ve Lübnan'da bir kez daha gördük: Emperyalizm barbarlık, şiddet, halklara karşı savaştır! GERÇEK BARIŞ İÇİN TEK YOL DEVRİMDİR!

20 **Provokasyonlar sürüyor!**

25 Katledilişinin 33. yıldönümünde de… Komünist önder İbrahim Kaypakkaya bolşevik mücadelede yaşıyor, yaşayacak!

30 **Faşist devletin Mercan katliamının birinci yıldönümünde…**

38 İnternetten: "Yorum"lara…

43 **Okuyucu Mektubu: Legal sosyalistler ve demokrasi oyunu**

BOLŞEVİK PARTİZAN

V.i.S.d.P&Yazışma Adresi: K. İnan • 12 Rue de Rome, Boite Postale No: 287, 67000 France
İnternet Adresi: www.bolsevikparti.org
E-Mail Adresi: mail@bolsevikparti.org · **Tel. & Fax:** 0033 (0) 388 60 74 04
Fiyatı: 2 YTL, £ 1.50, 2 EURO

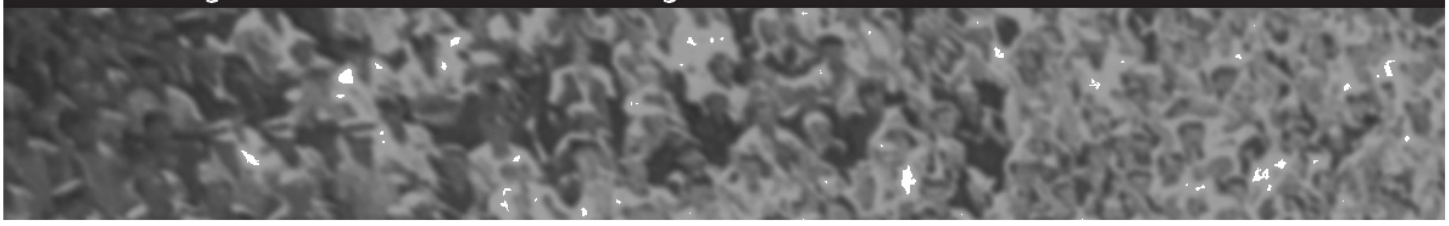

Emperyalizmin güdümündeki Siyonist barbarlık amacına ulaşamaz! **FIRTINA EKEN KASIRGA BİÇECEKTİR!**

Ortadoğu'daki gelişmelerin yeniden gösterdiği gerçek:

YA BARBARLIK, YA SOSYALİZM!

ORTADOĞU yine Siyonist İsrail devletinin 28 Haziran'da Filistin Özerk Bölgesi'nde Gazze'ye saldırı ile başlattığı, sonra 12 Temmuz'dan itibaren Lübnan'a karşı saldırılar ile genişlettiği hunhar savaş sonucu bir kan deryası görünümüne büründü. İsrail devletinin bu yeni saldırı savaşı iki cephede birden bütün şiddetiyle sürüyor.

GAZZE KAN GÖLÜ - SEÇİM SONUÇLARI İPTAL!

İsrail ordusu önce 28 Haziran'dan itibaren 5000 asker, yüzlerce helikopter, tank ve zırhlı araçla Gazze'ye saldırdı. Saldırıda bu yılın Ocak ayında yapılan seçimlerden, emperyalist medyanın yarattığı beklentilerin tersine, birinci parti olarak çıkan ve Filistin Özerk Bölgesinde hükümet kurma görevini üzerlenen HAMAS'ın askeri kanat liderlerinden bulunabilenler katledildi, seçilmiş HAMAS milletvekillerinin çoğunun içinde olduğu 56 HAMAS yetkilisi, bu arada Filistin Özerk Bölge Hükümetinde yer alan HAMAS'lı 8 bakan esir alındı, İsrail'e kaçırılarak, zindana atıldı. Filistin Arap halkına karşı Siyonist İsrail devletinin yürüttüğü savaşta bu yeni kanlı korsanlığın laftaki gerek-

çesi, Filistinli gerillaların bir İsrail askerini kaçırması oldu.

Halk Direniş Komitesi ve İzzeddin El-Kassam Tugayları'na bağlı Filistinli bir grup fedai 25 Haziran'da İsrail işgali altındaki bölgede bir Kibbutz'un yanındaki bir tank üssüne karşı bir askeri eylem gerçekleştirdiler. Bu eylemde iki İsrail askeri öldürüldü, üste görevli Gilad Şalit adlı bir onbaşı da esir alındı. Eylemi gerçekleştirenler, esir askeri, İsrail devletinin elinde bulunan Filistinli esirlerle değiş tokuş etmeye hazır olduklarını açıkladılar.

Siyonist İsrail devlet sözcüleri bu eylemi ocak ayındaki seçimlerden bu yana bekledikleri fırsat olarak değerlendirdiler. Dünya kamuoyunda kendilerini saldırıya uğramış ve "öz savunma hakkı"nı kullananlar olarak göstererek, Gazze'ye bütün güçleriyle yüklendiler. Amaçları en baştan itibaren HAMAS'ı çoğunlukla seçen Filistin halkını bir kez daha cezalandırmak, seçimlerden bu yana bütün emperyalist dünyanın ambargo ve baskılarına rağmen Siyonist İsrail devletine karşı silahlı direnişin de haklı olduğu düşüncesinden vazgeçtiğini açıklamayan HAMAS'ın lider kadrosunu tasfiye etmek, HAMAS'ı örgüt olarak iyice zayıflatmak ve HAMAS'ın Filistin'de hükümet olamayacağını göstermek idi. Bunun için Gazze yeniden ve yeniden alçakça bombalandı. Onlarca Filistinli öldürüldü. Yüzlercesi yaralandı. Bütün dünyanın gözü önünde Gazze şeridindeki elektrik santralleri, köprüler, önemli yollar bombalanarak tahrip edildi. Hamas'ı vurma adına yerleşim birimleri, hareket halinde araçlar, pazar yerleri vb. bombalandı. Filistin Devlet Başkanı Abbas Gazze'de zaten zayıf olan altyapının % 70'inin İsrail saldırılarında tahrip olduğunu açıkladı. Gazze'de yaşayan yüzbinlerce Filistinli açlıkla, susuzlukla, elektriksizlikle karşı karşıya bırakıldı. Bombalardan korunmak için onbinlerce Filistinli yine göç yollarına düştü. Siyonist İsrail devlet sözcüleri aslında daha seçimler öncesinde olası bir HAMAS seçim zaferini tanımayacaklarını açıklamışlar, Filistin halkının çoğunluğunu temsil ettiği seçimlerle de tescil edilmiş olan HAMAS'ı bir terörist örgüt olarak değerlendirdiklerini ve HAMAS'la hiçbir pazarlığa girmeyeceklerini açıklamışlardı. Emperyalist güçler seçimlerden her halükârda kendilerine daha yakın buldukları, "uslanmış", "terbiye edilmiş" olarak değerlendirdikleri El Feth'in zaferle çıkacağını umuyor, bekliyorlardı. Böylece El Feth önderliğinde kurulacak bir hükümetle Filistin sorununun barışçı ve demokratik yoldan çözümü yoluna girilecek, daha önce ABD emperyalizmi tarafından çizilen, diğer emperyalist güçlerin de onayladığı "yol haritası" uygulanmaya konacaktı.

Evdeki hesap çarşıya uymadı.

Filistin halkı oylarıyla aç gözlü, yiyici ve rüşvetçiliklerini yakından tanıdığı El Feth'i cezalandırdı. Onlara göre "daha namuslu" gördüğü ve Filistin'de bir dizi vakıf ve sivil

soysal kurumlar aracılığıyla halka küçümsenmeyecek derecede sosyal hizmet sunan HAMAS'a hükümet kurma görevini verdi. Emperyalistler ve Siyonist İsrail devleti açısından beklenmeyen bu sonuç ertesinde emperyalist güçler önce HAMAS'ı hizaya çekme girişimlerinde bulundular.

HAMAS'a derhal İsrail'in devlet olarak yaşama hakkını tanıdığını ve İsrail'e karşı her tür şiddet eylemini kınadığını açıklaması talepleri getirildi. Bu talepler konusunda HAMAS'ın açık bir tavır koymadığı görüldüğünde, Filistin'e yapılan tüm yardımların durdurulduğu açıklandı. Filistin halkı, açlıkla, yoklukla "terbiye edilmeye" kalkıldı.

İsrail bu arada HAMAS'ın askeri liderlerini vurma adına bir dizi askeri saldırı gerçekleştirdi. Bu saldırılarda onlarca kişi öldü, yüzlercesi yaralandı. Yardımların kesilmesiyle devlet memurlarının maaşlarını ödeyemeyen HAMAS hükümeti ile, çoğu El Feth'li -çoğu güvenlik görevlisi– memurlar, dolayısı ile El Feth ile HAMAS karşı karşıya getirilip iç savaş ortamı yaratılmaya çalışıldı. Fakat bütün bunlara rağmen HAMAS geriletilemedi.

Bu noktadan itibaren Ocak seçimlerinin sonucunun iptali için kalan tek yol İsrail'in doğrudan bir askeri saldırısıydı. Bu saldırı 28 Haziran'dan itibaren başlatıldı. Bu saldırıda şimdiye dek 100'ün üzerinde Filistinli öldü. Yüzlercesi yaralandı. Binlercesi evini, barkını yitirdi. Onbinlercesi yine göç yollarına düşmek zorunda kaldı.

Emperyalist dünyanın bu açık haksız, saldırı savaşına, Siyonist İsrail devletinin bu açık korsanlık eylemine verdiği tepki, Gazze'ye saldırıyı "İsrail'in kendini savunma eylemi" olarak değerlendirip haklı görmek biçiminde oldu. İsrail'e yöneltilen tek eleştiri "orantısız güç kullanma" noktasında oldu. Olan nihayet bir İsrail askerinin kaçırılması idi. Bunu yapanlar da belli idi. Şimdi sivil halkın da böylesine cezalandırılması biraz orantısız oluyordu... vs.

İşte "uygar" emperyalist dünyanın yaklaşımı bu idi. Türkiye'de egemen sınıflar bir yandan "Müslüman Filistin halkının uğradığı haksızlık" konusunda laf edip, İsrail'i "insaflı" olmaya davet ederken, bir yandan da "bir askeri için" böyle bir operasyon gerçekleştiren İsrail'e gıpta ile bakıyor, öykünüyor, kendine pay çıkarmaya çalışıyordu.

İKİNCİ CEPHE: LÜBNAN GÖRÜNÜR HEDEF: HİZBULLAH

Siyonist İsrail açısından, Filistin sorununu Amerikan Emperyalizminin çizdiği çerçevede, etrafı duvarla örülü bir mini Filistin devletinin kurulması yoluyla çözme plan ve programının önünde içte ve yakın çevrede en büyük engeller İslamcı militan örgütler, Filistin'de HAMAS, Lübnan'da ise Hizbullah'tır. Filistin'de HAMAS'a karşı başlatılan operasyonun, Lübnan'da Hizbullah'a karşı bir operasyonla tamamlanması İsrail'in devlet siya-

setinin tabii sonucudur.

Siyonist İsrail bilindiği gibi daha önce "Kuzey sınırının güvence altına alınması" adı altında 1978'deki iç savaş sırasında Lübnan'a saldırmış, 2002 yılına kadar Lübnan'ın güneyini "güvenlik alanı" olarak doğrudan askeri işgal altında tutmuştu. 2002'de emperyalist dünyanın Lübnan'da işbaşına gelen hükümete Hizbullah'ı silahsızlandırma görevini vermesiyle işgali kaldırmış, ordusunu İsrail sınırı gerisine çekmişti. Fakat İsrail Hizbullah'ın silahsızladırılması konusunda Lübnan hükümetinin icraatından memnun değildi. "Birleşmiş Milletler Kararı" (BM Güvenlik Konseyi'nin 2 Eylül 2004 tarihli,1559 sayılı kararı, "tüm yabancı güçlerin Lübnan'dan çekilmesini ve tüm milis örgütlerinin silahsızlandırılıp dağıtılmasını öngörüyor) haline de getirilmiş olan bu görevi gerektiğinde kendi yerine getirmek için fırsat bekliyordu.

Bu fırsat, Gazze'deki korsanlık eylemleri sürerken, bir Hizbullah eylemi bahane edilerek yaratıldı. Hizbullah'ın bir eylemde iki İsrail askerini esir almasını bahane eden İsrail, uzun süredir hazırlandığı belli olan bir operasyonla, Gazze'de başladığı savaşı, 12 Temmuz'dan itibaren Lübnan'a da taşıdı. Lafta gerekçe Gazze'dekinin aynısı idi: Teröristler İsrail devletine saldırmışlardı. İsrail devleti meşru müdafaa hakkını kullanacak, teröristleri cezalandıracaktı!

İsrail uçakları 12 Temmuz'dan itibaren Lübnan halkının başına bomba yağdırmaya başladı. "Hizbullah'ın altyapısını vurma" adına, Lübnan'ın tüm alt yapısı tahrip edilmeye başlandı. Lübnan'ın başta başkent Beyrut olmak üzere tüm havaalanları vurularak havayoluyla ulaşım durduruldu. Bütün anayollar vurularak, karayolu ile ulaşım önemli ölçüde felce uğratıldı. Limanlar ablukaya alındı. Ülke tam bir ekonomik abluka altına alındı. Elektrik santralleri, su depoları vb. vurularak halk elektriksiz, aç, susuz bırakıldı. Başta Beyrut'ta olmak üzere bir dizi şehirde Hizbullah'ın tabanı olduğu varsayılan Şii halkın oturduğu yerleşim birimleri bombalandı. Bir çok mahalle yerle bir edildi. İsrail ordusu, havadan bombalamaların ve füze ve top saldırılarının yanında, Güney Lübnan'a da doğrudan kara harekâtı ile de girmeye başladı.Siyonist İsrail devletinin şimdi 13 gündür süren saldırısının insan kaybı olarak bilançosu 400'e yakın ölü, binlerce yaralı. BM verilerine göre en az yarım milyon insan göç yollarında.

Emperyalist devletler şimdi "insani yardım" adı altında ilk önce Lübnan'da bulunan kendi ülke vatandaşlarının tahliyesi ile uğraşıyor. Aslında bu "yabancı" ülke vatandaşlarının Lübnan'dan tahliyesi, İsrail'in Lübnan'daki askeri saldırılarını da kolaylaştırma operasyonudur bir yanıyla. Emperyalist dünya İsrail'in Lübnan'a güncel saldırısında da, daha önce Gazze'ye karşı saldırıda takındığı tavrı takındı. Saldı-

rı başladıktan dört gün sonra Petersburg'ta yapılan G8 zirvesinde takınılan ortak tavırda İsrail'in kendini savunma hakkı vurgulandı, Hizbullah'ın asker kaçırma eylemi mahkum edildi ve kaçırılan askerlerin derhal serbest bırakılması talep edildi. İsrail'e de -lütfen- orantılı davranması ve sivil halkı gözetmesi tavsiyesinde bulunuldu. Bu ortak tavır aslında saldırgana "devam et" demekten başka anlama gelmiyor. Daha sonra 20 Temmuz'da BM adına yaptığı açıklamada Kofi Annan her ne kadar ateşkes gereğinden söz etse de, aynı zamanda "olayların çıkış noktasının Hizbullah'ın asker kaçırma eylemi olduğu, esas sorumlunun Hizbullah olduğunu" da vurgulayarak, İsrail'in yalanının bütün emperyalist dünyanın yalanı olduğunun altını çiziyor.

Hayır, ne Gazze'ye ne de Lübnan'a İsrail saldırısının gerçek nedeni bir-iki İsrail askerinin kaçırılmış olması (ki bu ülkeleri işgal edilmiş ortamda mücadele eden direnişçilerin askeri hedeflere yönelik meşru saldırısı çerçevesinde askeri bir eylemdir), ne de gerçek amaç kaçırılmış olan askerlerin kurtarılmasıdır. Bunlar yalnızca İsrail'in kendini saldırıya uğramış konumda göstermek için kullandığı bahanelerdir.

Gerçekte Gazze'ye ve Lübnan'a karşı önceden planlanmış saldırıların hedefi, İsrail'in kendisi için en tehlikeli gördüğü örgütlenmeleri çökertmek, Filistin'de ve Lübnan'da bu örgütlerin halk desteğini azaltmak, bu örgütlere karşı diğer örgütleri harekete geçirmek vb. dir. İsrail Ortadoğu'da, İsrail'in devlet olarak yaşama hakkını tanımayan hiçbir örgütlenmeye hayat hakkı tanımama siyasetini uygulamaktadır. Bunun için her türlü aracı kullanmaya hazırdır. Bunun için en barbar eylemleri yapmaya hazırdır ve yapmaktadır.

Başka ortam ve zamanlarda "insan hakkı", "savaşta sivillerin korunması", "adalet", "hak", "hukuk" vb. den çok söz eden emperyalistler ise bu barbarlığa ortaktır.

Bu ortaklık ABD emperyalizminin şahsında diplomasi alanında BM Güvenlik Konseyi'nde İsrail'e talep getiren her önerinin veto ile engellenmesi, İsrail'e her türlü askeri desteğin verilmesi biçiminde gösterirken, AB somutunda Hizbullah ve HAMAS'ın savaşın sorumlusu olarak görülüp gösterilmesi, Rusya somutunda sorunun BM devreye sokularak çözülmesi, Hizbullah'ın silahsızlandırılması işinin BM'ye bağlı bir askeri güç tarafından yapılması önerisi vb. biçiminde gösteriyor. Sonuçta İsrail Lübnan'da Hizbullah'a yeter askeri darbe vurduğu kanısına vardığında, güney Lübnan/İsrail sınırının uluslararası bir askeri güç tarafından korunmaya alınması, Hizbullah'ın da bu güç tarafından kontrol edilmesi şartıyla geri çekilir.

Amaç Lübnan'ın işgali değil, Hizbullah'ın İsrail'e fazla zarar veremeyecek hale getirilmesi, bu arada Suriye'nin hedefte olduğun bilgisi temelinde hizaya çekilmesidir.

GERİ PLANDA ORTADOĞU'NUN YENİDEN DÜZENLENMESİ PLANLARI VAR! YÜRÜYEN SAVAŞ EMPERYALİSTLER ARASI YENİDEN PAYLAŞIM DALAŞININ BİR PARÇASI...

ABD Dışişleri Bakanı Condolezza Rice, 23 Temmuz'da, Ortadoğu'da diplomasi turuna çıkmadan bir gün önce Washington'da yaptığı basın toplantısında, şimdi yürüyen savaşın "Yeni bir Ortadoğu'nun doğum sancıları" olduğunu söylüyor, bu savaşlar sonrasında doğacak Ortadoğunun "farklı bir Ortadoğu, yeni bir Ortadoğu" olacağını söylüyor. "Çok zor bir süreçten geçiyoruz. Büyük bir şiddet dönemine giriyoruz." diyor. Getirilen "Hemen Ateşkes" -bu amerikancı Lübnan başbakanının da önerisi- önerisi bağlamında ise "Ateşkes şu anda terörist örgütlerin saldırılarını sivillere yöneltmesine, hem Araplara hem de İsraillilere zarar vermesine neden olur." değerlendirmesini yaparak, İsrail'in bir süre daha Lübnan'daki "işini yapmasına" ABD'nin tam destek verdiğini, savaşın aynı zamanda ABD'nin de savaşı olduğunu açıkça ifade ediyor.

Gerçekten de bu savaş, gerçekte ABD'nin "Büyük Ortadoğu Projesi"nde dile gelen, Ortadoğu'daki ABD açısından bütün "güvenilmez" rejimleri "demokrasi", "insan hakları", "batının yüce insani değerleri" vb. adına devirip, Ortadoğu'da ABD yanlısı rejimler üzerinden ABD egemenliğini kurma ve koruma savaşı. Bu savaş bugün ABD ve müttefiklerinin Irak'ta yürüttüğü savaşın bir devamı ve parçası.

Bu savaşta esas rakipler gerçekte dünya hegemonyası konusunda ABD nin esas rakipleri olan emperyalist güçler, AB -Japonya-Rusya-Çin. Bunlar şimdilik ABD ile doğrudan askeri çatışma durumunda ve konumunda değiller. Ekonomik ve siyasi alanda fakat bütün güçleri ile Ortadoğu'ya girmeye, ABD'nin egemenliğini sarsmaya çalışıyorlar. Bu bağlamda Ortadoğu halkları içinde haklı olarak yaygın olan antiamerikan duyguları bunlar kendileri lehine kullanmaya çalışıyorlar. Ortadoğu'da ABD'nin "terörizme destek veren" rejimler olarak ilan edip hedef tahtasına koyduğu İran-Suriye gibi rejimlerle bunlar, ABD ile arayı da fazla bozmadan, iyi ilişkiler geliştiriyorlar. Filistin, Lübnan gibi ülkelerde de, "terörist" listelerine aldıkları Hamas ve Hizbullah gibi örgütlerle ilişkilerde, ABD ve onun Ortadoğu'daki en yakın müttefiki konumunda olan İsrail'e göre daha ılımlı bir siyaset izliyorlar. Halkların dostu olduklarından değil, emperyalist çıkarları bunu gerektirdiğinden böyle davranıyorlar.

ABD'nin "BOP"unun önünde devlet iktidarı olarak Ortadoğuda andaki en büyük engel, dinci faşist molla rejiminin iktidarda olduğu İran. İran, Ahmedinecad cumhurbaşkanı olduktan bu yana açık Yahudi düşmanı bir söylemle, İsrail devletinin Ortadoğu'da yaşama

hakkı olmadığını ilan ediyor ve bunun yanında da İran atom programını yeniden başlattığını ve uranyumu zenginleştirebilecek durumda olduğunu açıklıyor. Bu İran'ın belli bir süre sonra kendi atom bombasını imal edebileceğinin de açıklanması anlamına geliyor. ABD açısından da, İsrail açısından da molla rejiminin hüküm sürdüğü, "İslam devrimi"ni bütün dünyaya yayma misyonunu kendinde gören bir İran'ın "atom silahı"na sahip olması izin verilemez bir durumdur. Ve onlar bunu bir çok kez açıkladılar da. ABD ve İsrail gerçekte İran'ı hemen vurmaktan, en azından atom silahı geliştirme potansiyelini bir süre de olsa sıfırlamaktan yanadır. Fakat bunu engelleyen bir dizi faktör vardır. Emperyalist güçler içinde bütün dünyada halklar açısından en nefret edilir güç durumunda olan ABD'nin başı Ortadoğu'da en başta işgal altında tuttuğu Irak'ta derttedir. Latin Amerika adım adım arka bahçe olmaktan çıkmaktadır. ABD'nin "kurtardığı" Afganistan'da kukla rejimin "iktidarı" gerçekte Kabil'le sınırlıdır. ABD'nin ekonomisi ancak Japonya-Çin gibi ellerinde büyük dolar rezervi bulunduran ülkelerin kerhen desteği ve ABD'nin hâlâ nerdeyse rakipsiz olan askeri gücü sayesinde ayakta durmaktadır. Fakat o rakipsiz "güçlü" askeri gücün de, işgal durumunda pek fazla bir işe yaramadığı şimdi Irak'ta da yaşanıyor.

Diğer yandan ABD'nin esas rakipleri konumunda olan güçler, İran'da "atom programı" sorununun diplomatik yolla ve BM kurumları üzerinden çözülebileceğini savunmaktadırlar. İran'ın atom silahı geliştirebilmesi için BM'ye bağlı Enternasyonal Atom Enerjisi Ajandası Başkanı ElBaradei'e göre beş yıl kadar zamana ihtiyacı vardır. Yani diplomatik kanalların zorlanması için daha zaman vardır. Bütün bu vb. nedenlerle ABD kendini halklardan daha da soyutlayacak, ve bütün dünyada en başta radikal İslamcı gruplara akın akın gönüllü katacak bir saldırıya şimdilik hazır değildir.

İsrail açısından ise ABD'nin açıkça destek vermediği, diğer emperyalist güçlerin de anda karşı olduğu bir saldırı mümkün değildir. Ayrıca olası bir saldırı başta bütün radikal islamcı grupların zaten antisemit temelde de yok etme yanlısı oldukları İsrail'e karşı saldırılarını yoğunlaştıracaktır. Bu yüzden şimdi İsrail'in Hamas ve Hizbullah'a karşı –gerçekte Filistin ve Lübnan Arap halklarına karşı yürüttüğü haksız, hunhar savaş, aynı zamanda İran'a karşı hazırlanan saldırının da zeminini döşeyen bir savaştır. İsrail açısından İran'a karşı olası bir saldırıda İsrail açısından tehlikeli olabilecek güçlerin tasfiyesi operasyonudur.

TÜRK EGEMENLER FIRSATTAN İSTİFADE GÜNEY KÜRDİSTAN'A SALDIRI HAZIRLIĞI İÇİNDE

Türk egemenleri Ortadoğu'daki gelişmeler bağlamında bir yandan

İsrail'in "orantısız", "insafsız", "ölçüsü kalmayan" saldırılarında ölen, yaralanan, evsiz barksız kalan, göç yollarına düşen "din kardeşlerimiz" için timsah gözyaşları dökerken, diğer yandan bu savaştan en fazla nasıl rant elde edebileceklerinin hesaplarını yapıyor, bu savaşı kendileri için de Ortadoğu'daki kurtlar sofrasında baş köşelerde yer alabilmenin altın bir fırsatı olarak nasıl kullanabileceklerini tartışıp planlıyorlar. Bu bağlamda ordu-hükümet arasındaki son dönemde iyice sertleşen iktidar dalaşı da şimdilik geri plana itiliyor.

Ortadoğu'daki şimdiki savaşın Türk egemen sınıfları açısından büyük faydaları var.

Ekonomik açıdan, Lübnan'ın yerle bir edilmesi, orta ve uzun vadede en başta Türk inşaat sanayi açısından olmak üzere, tüm alanlarda Türk burjuvazisinin ihracatının arttırılmasında gayet olumlu rol oynar.

Siyasi açıdan, iyice istikrarsız olan Ortadoğuda, İslam dünyası ile batı dünyasının karşı karşıya geldiği ve düşmanlığın iyice derinleştiği bir ortamda, ılımlı İslam/laik istikrarlı bir Türkiye, emperyalistlerin Ortadoğu'da güvenebileceği bir müttefik olarak önem kazanmaktadır. Türkiye'nin egemenleri bu rolü bu savaş ortamında da arabuluculuk rolüne soyunarak oynamaya çalışmaktadır. Sorun şudur ki, ABD ve İsrail şu anda savaşı bir süre daha sürdürmekten yanadır. O anlamda şimdilik Türkiye'ye arabulucu olarak ihtiyaçları yoktur. Fakat yarın örneğin Lübnan'da bir NATO veya BM çerçevesinde bir askeri güç konuşlandırıldığında, Türk askerine ihtiyaçları olabilecektir.

Türk egemenleri açısından andaki savaşın, andaki en büyük yararı, bu savaşın Kürt sorununda ellerine yeni bir koz vermiş olmasıdır. Bütün dünyanın İsrail'in Gazze ve Lübnan'a saldırısına "terörizme karşı kendini savunma hakkı" adına ses çıkarmadığı, evet desteklediği bir durumda, Türk egemenleri PKK'ye karşı mücadele adı altında Güney Kürdistan'a karşı bir askeri harekat için ellerine bir fırsat geçtiği düşüncesindedirler. Bunu açıkça Başbakan ve Dışişleri Bakanı ağzından ilan da etmişlerdir. Kuzey Kürdistan'da savaş sertleştirilirken, diğer yandan tarihin en büyük askeri yığınaklarından biri yapılmaktadır. Görünen Türk faşist ordusunun Güney Kürdistan'a girip girmeyeceğinin değil, ne zaman gireceğinin soru işareti olduğudur. Bu gelişmeler İran'ı da devreye sokmuş, İran Türk egemenlerinin gözünde uzun süredir hedef olan Kandil dağını bombalamıştır. Bu İran dinci faşistlerinin, ABD'ye rağmen Güney Kürdistan'a girmenin rizikolarını hesaplayarak bugüne dek geri duran ve ABD'den alandaki PKK sorununu çözmesini talep eden Türk egemenlerine açık bir destek ve işbirliği çağrısıdır. Bu çağrıya cevap beklendiği gibi ABD'den gelmiş, ABD hükümet sözcüleri bu gelişmenin hemen ertesinde PKK konusunda daha aktif davranacakları mesajını

vermek zorunda kalmıştır. Bu tabii ki Türk egemenlerinin Güney Kürdistan'a yeni bir sefer hazırlıklarının ve niyetlerinin sonu anlamına gelmiyor. Çünkü Türk egemenleri için Güney Kürdistan'da PKK'nin varlığı, Güney Kürdistan'a karşı hazırlıkları yapılan yeni bir askeri saldırının gerçek nedeni değil, öncelikle bahanesi.

Türk egemenlerinin ordusu ile, hükümeti ile temel derdi, Güney Kürdistan'da paylaşımda yeniden söz sahibi olabilmek, bir Kürdistan devletinin olası resmen de kuruluşunu engellemek, bunun becerilemediği şartlarda en azından Kerkük'te söz sahibi olduğunun altını askeri güç gösterisi ile çizmek, ABD ve müttefik işgal güçlerinin Irak'tan çekilmesinin sonrasındaki gelişmeler için pozisyonlar kazanmak, avantajlar sağlamaktır. Türkiye ve Kuzey Kürdistan'ın işçileri, köylüleri, tüm emekçileri açısından Ortadoğu'da şimdiki savaşta öncelikli görev Türk egemenlerinin "fırsattan istifade" yeni bir cephe açmasını, Güney Kürdistan'a karşı askeri bir saldırı düzenlemesini engellemek için elinden gelen her şeyi yapmaktır.

"Güney Kürdistana saldırıya hayır! TC devleti elini Güney Kürdistan'dan çek!"

bu bağlamda temel sloganlarımız olmalıdır.

TC devleti, en başta da ordu ve özel harekât güçleri yalnızca Güney Kürdistan'a yeni bir sefer hazırlığı için yığınak yapmakla kalmıyor, onlar aynı zamanda Kuzey Kürdistan'da halkımıza karşı yürüttükleri savaşı da olabildiğince keskinleştiriyor, sertleştiriyor, yaygınlaştırıyor. Medya üzerinden neredeyse hergün yaygınlaştırılan "şehit cenazesi" propaganda gösterileri ile, batıda MHP'li faşistler eliyle düzenlenen Kürtlere ve devrimcilere yönelik linç eylemlerinin yaygınlaştırılması ile, Kuzey Kürdistan'da halka karşı savaşın sertleştirilmesine ve Güney Kürdistan'a saldırıya halk desteği, en başta da Türk halkının desteği sağlanmaya çalışılıyor. Türk işçi ve emekçileri, burjuvazinin oyununa gelmemeli, kışkırtılan şovenizm dalgasına kapılıp egemenlerinin peşine takılmamalıdır. Türk işçi ve emekçileri, Kürt işçi ve emekçi kardeşleriyle birlikte ortak düşman olan Türk egemen sınıflarına, faşist TC devletine karşı devrim mücadelesinde Kürt ulusunun kendi kaderini tayin/ayrılıp ayrı devlet kurma hakkını kayıtsız koşulsuz savunma görevine sahiptir. Türk devletinin Kuzey Kürdistan'da PKK'ye karşı mücadele adı altında gerçekte Kürt ulusuna karşı yürüttüğü savaş, Türk işçi ve emekçilerine karşı da yürütülen bir savaştır özünde. Bu savaşa da dur demek Kuzey Kürdistanlı/Türkiyeli tüm işçi ve emekçilerin görevidir.

Kuzey Kürdistan'da Kürt ulusuna karşı yürütülen savaşa hayır!

sloganı en başta Türk işçi ve emekçileri olmak üzere Türkiye'nin her milliyetinden emekçilerinin yükselteceği slogan olmalıdır.

BU SAVAŞ HALKLAR İÇİN FELAKET, SERMAYE İÇİN EN KÂRLI RANT KAPISIDIR!

Şimdi Ortadoğu yine tam bir kan deryası. Yine her gün onlarca insan hayatını kaybediyor, yüzlercesi yaralanıyor. Olanlar medya aracılığıyla, yer yer "canlı yayın"larla herkesin evinin içine taşınıyor. Yani herkesin bilgisi dahilinde, bütün dünyanın gözü önünde Siyonist İsrail Gazze ve Lübnan'da katliamlar gerçekleştiriyor. Burjuva medya denge tutturmak, İsrail'in saldırılarını haklı gösterebilmek için İsrail'e Lübnan'dan atılan Katyuşa füzelerini ve bu füzelerin açtığı zararları, insan kaybını vb. de gösteriyor. Fakat ne kadar denge tutturmaya çalışılırsa çalışılsın, savaşan güçlerin silahlanmasındaki dengesizlik, gizlenemeyen savaş bilançolarına da yansıyor:

On günlük Lübnan savaşının bilançosunda Lübnan'da İsrail bombardımanları sonucu ölen sivil insan sayısı 400 civarında iken, İsrail'li asker sivil toplam kırk ölüden sözediliyor. Lübnan'da 500 bin insan göç yollarında.

Bunlar kuru rakamlar.

Her bir rakamın ardında somut insanlar, yıkılmış somut insan yaşamları duruyor. Perişan, aç susuz, korku içinde ne yapacağını bilemez, savaştan zarar gören, savaşa, bomba yağdırana lanet okuyan insanlar duruyor. Kolu bacağı kopmuş çocuklar, şarapnel parçaları ile vücutları parçalanmış ihtiyarlar, taş üzerinde taş kalmamış yıkıntı apartmanlar, moloz yığınları arasında ağlayarak yakınlarını arayan insanlar TV'ler aracılığıyla her gün evlerimize taşınıyor. Bu hunhar savaşın işçi emekçi insanlara, halka ne felaketler getirdiğini görüyoruz. Yüreğinde birazcık insan sevgisi olan herkes bu savaşın hemen durmasını istiyor, istiyoruz. Her gün dünyanın her yerinde onbinlerce insan sokaklara dökülüp bu savaşın durmasını istiyor. Hatta İsrail'de bile, bu bütün antisavaş gösterileri içinde kuşkusuz en anlamlı olan bu, şimdiye dek, "Derhal ateşkes" "Barış, hemen şimdi" sloganları altında iki gösteri yürüyüşü yapıldı. Kuşkusuz bu haksız savaşa karşı çıkmak, **"Derhal ve kayıtsız koşulsuz ateşkes!" "İsrail Lübnan'a ve Gazzeye karşı saldırılarını durdurmalı, askerlerini derhal geri çekmeli!"** taleplerini yükseltmek günün acil görevidir.

"Barış, hemen şimdi!" de kuşkusuz iyi niyetli bir taleptir. Ancak gerçekten barış isteyen herkes kendine savaşların nedenini sormalıdır. Neden halklara felaket getirdiği açık olduğu halde savaşlar yürüdü, yürüyor?

Modern çağda, sermayenin egemenliği altında savaşlar evet halklar için felaket, fakat sermaye sahipleri için, egemenler için hiç de felaket değil. Tersine onların egemenliğini perçinleyen bir araç, kârlarına kâr katmalarını sağlayan en kârlı rant kapılarından biri.

Şimdi Gazze ve Lübnan'a İsrail

saldırısı biçiminde gelişen somut savaşta, örneğin İsrail burjuvazisi kendi halkını şoven milliyetçilik temelinde kendi bayrağı altında savaşa sürüyor. Daha düne kadar Filistinlilerle barış yanlısı görünen bir çok insan bile, "bizi yok etmek istiyorlar, kendimizi savunmak zorundayız" demagojisi temelinde kendi burjuvazisinin kuyruğunda "Lübnan'da taş üstünde taş bırakılmasın" diyebiliyor. Burjuvazi kendi işçi ve emekçisini kendi safında birleştirebiliyor. Saldırıya uğrayan Gazze ve Lübnan'da ise Arap burjuvazisi dış düşmanı gösterip, Arap işçi ve emekçileri kendi bayrağı altında topluyor. Bu bayrakta Müslüman din motifleri ve Yahudi düşmanlığı da küçümsenmeyecek bir yer tutuyor. Burjuvaziye karşı sınıf mücadelesi yerine "Yahudi işgalcilere" karşı "cihad" ön plana geçiyor. Yani her iki yanın burjuvazisi açısından da savaş burjuvazinin konumunu güçlendirici bir araç, milliyetçilik, ırkçılık, şovenizm temelinde emekçileri birbirine kırdırtmak için bir araç. Bu kadar değil. Savaşta atılan her mermi, her füze, kullanılan tanklar, toplar tüfekler, insanlara felaket getirse de, savaş araçlarını üretenler ve satanların kârına kâr katan birer araç. Savaş bunlar için onlara hayat veren bir unsur. Savaşta yıkılan her ev, her köprü, bombalanan her yol, hava alanı vb. oralarda vurulup ölen insanlar için felaket, fakat bunların yeniden yapılması gerek. Her harabe inşaat sektörü için yeni iş alanı demektir. Savaş, karaborsacılar için felaket değil, en kârlı iş dönemidir. vs.

Bunun dışında tabii, savaşın açıklanan amaçları ile, gerçek hedefleri hiçbir zaman birbirine uymaz. Emperyalizm çağında gerici-emperyalist savaşlar her zaman emperyalistlerarası dünya hegemonya mücadelesinin bir parçası olarak yürürler. Hegemonya dalaşı, emperyalist dünyanın değişmez yasası, emperyalist-gerici savaşlar, kapitalizm/emperyalizmin vazgeçilmez yol arkadaşıdırlar. Ortadoğu'ya egemenlik, emperyalist dünyanın kanı olan petrole egemenlikle eşdeğerdedir. Petrol ise emperyalistler açısından emekçilerin kanından çok daha değerlidir.

Gerçekten barış isteyen herkes bu yüzden, her somut savaşta, savaşın derhal durması için mücadele ederken, aynı zamanda kapitalizm /emperyalizm var ve egemen oldukça, savaşların da kaçınılmaz olduğunu, emperyalizm işçi ve emekçiler tarafından devrimlerle mezara gömülmedikçe (ki bunun da yolu savaştan, devrimci savaştan geçer) savaşların olacağının bilincinde, mücadelesini emperyalizme karşı proleter dünya devrimi mücadelesinin bir parçası olarak yürütmeli, kalıcı ve gerçek bir barışın gerçek düşmanının bir bütün olarak emperyalist sistem olduğu gerçeğini yaygınlaştırmalıdır.

Gerçek barış mücadelecisi, proleter dünya devrimi mücadelecisi olmak zorundadır.

Biz Bolşevikler, tabii ki doğru kısmi talepler için de mücadele eder; bu kısmi talepler temelinde, bu talepleri savunan güçlerle eylem için-

de yan yana geliriz. Örneğin bugünkü yürüyen savaşta;

"Derhal ve kayıtsız koşulsuz ateşkes!" "İsrail Lübnan'dan ve Gazze'den derhal geri çekilmelidir!" talepleri temelinde bu talepleri savunan herkesle eylem birlikleri kurabiliriz. Fakat biz bu eylem birliklerinde, bu eylem birlikleri içinde yer alan tüm güçlerle farklarımızı da açıkça ortaya koyarız.

Örneğin, şimdi saldırı altında bulunan Gazze ve Lübnan'da, HAMAS ve Hizbullah gibi örgütlerin, işgalci Siyonist İsrail devletine karşı mücadeleleri haklıdır. Biz işgale karşı bu mücadelenin haklı olduğunu söyler ve bunu desteklerken, aynı zamanda bu örgütlerin gerçekte antiemperyalist ve devrimci örgütler değil, İslamcı faşist örgütler olduğunu, bunlara desteğimizin yalnızca işgale karşı mücadeleyle sınırlı olduğunu da açıkça ortaya koyarız.

Ya da örneğin biz, Siyonist İsrail devletinin Ortadoğu'da emperyalizmin –en başta da ABD emperyalizminin– güdümünde bir saldırı üssü konumunda olduğunu ortaya koyar, bu devletin halklara karşı saldırılarını teşhir eder, karşı çıkarken ve bu devletin de devrimle yıkılması için mücadele eden güçleri desteklerken, aynı zamanda Siyonizme karşı mücadele adı altında Yahudi düşmanlığı yapanlardan kendimizi kesin hatlarla ayırırız.

Ya da örneğin biz, bugünkü savaşta ABD emperyalizminin İsrail'in arkasında duran esas emperyalist güç olduğunu somut olarak teşhir edip, ABD emperyalizminin Ortadoğudan defolmasını talep ederken, aynı zamanda halkların emperyalizme karşı mücadelesini salt ABD emperyalizmine karşı mücadeleye indirgeyen bir çizgiye karşı da mücadele eder, diğer emperyalist güçlerin hiçbirinin de halkların dostu olmadığını ortaya koyarız. Örneğin şimdi bu somut durumda görünen odur ki, savaş ertesi Lübnan'a BM kararı temelinde bir "uluslararası askeri güç" yerleştirilecek, bu güç İsrail/Lübnan sınırının güvenliğini sağlayacaktır. Bu güç somut olarak kimlerden oluşursu oluşsun, adına bir türlü "Barış Gücü" denecektir. Burada aslında anda emperyalist büyük güçlerin hegemonya araçlarından biri olan –ve verili şartlarda da başka bir şey olamaz– Birleşmiş Milletler dünya haklarına "barış" koruyucusu, sağlayıcısı vb. olarak gösterilecektir. Biz bu sahtekârlığı teşhir ederiz. Biz Bolşevikler halkların var olan kötüler içinde daha az kötü olanı tercih etme zorunda bırakılması oyununun oyuncuları içinde değiliz. Doğru olanı, iyi olanı, bugün doğru ve iyi olana varmak çok zor görünse bile, bugünden söylemeyi komünistlerin görevi olarak kavrıyor, söylüyoruz.

Bugün Ortadoğu'da bir gerici/emperyalist savaş barbarlığı yaşanıyor. Bu barbarlıkta kuşkusuz uzun vadede Siyonist İsrail ve onun baş destekçisi ABD emperyalizmi hedeflerine varamayacaklardır. Onlar kısa süreli başarılar elde edip, HAMAS ve Hizbullah gibi örgütleri geçici ve askeri

olarak zayıflatsalar da, gerçek amaçları olan "dikensiz gül bahçesi, ABD egemen yeni Ortadoğu"larına kavuşamayacaklardır. Orta ve uzun vadede tersine halkların haklı tepkileri İsrail ve ABD saldırısının hedef olan güçlere yeni fedailer katacaktır. Ekilen fırtınalar kasırga olarak geri dönecektir. Ve Ortadoğu'da ne kadar BM askeri yerleştirilirse yerleştirilsin, yeni daha kanlı, daha barbar savaşlar yaşanacaktır. Sermaye egemen olduğu sürece, sermaye güçleri işçileri emekçileri milliyetçilik, ırkçılık, şovenizm temelinde birbirine düşman etmeyi ve kırdırtmayı becerebildiği sürece bu kaçınılmazdır. Filistin'de bir mini Filistin devletinin kurulması da, sorunun gerçek çözümü değil, biçim değiştirmesi, çatışmanın devletler arası düzeye yükseltilmesi olacaktır.

Çözüm tektir: **Bolşevik devrim! Uluslara ayrılma hakkı, tüm milliyetlere tam hak eşitliği temelinde her türlü milliyetçiliğin çanına ot tıkayan proleter enternasyonalizmi! Sermayenin egemenliğine son verilmesi! Emeğin, işçilerin-emekçilerin egemenliği! Sosyalizm!**

Ortadoğu'daki son savaşın da gösterdiği gerçek budur: **Ya barbarlık içinde çöküş, ya sosyalizm!**

Bütün emekçileri bolşevik devrim için mücadeleye, bilinçlenmeye, örgütlenmeye çağırıyoruz!

Bütün sınıf bilinçli işçileri Bolşevik Parti saflarında birleşmeye çağırıyoruz!

25 Temmuz 2006

BOLŞEVİK PARTİ'NİN 1 EYLÜL 2006 İÇİN AÇIKLAMASI

Filistin ve Lübnan'da bir kez daha gördük:

EMPERYALİZM BARBARLIK, ŞİDDET, HALKLARA KARŞI SAVAŞTIR!

GERÇEK BARIŞ İÇİN TEK YOL DEVRİMDİR!

Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi'nin emperyalistler arasındaki uzun pazarlıklar sonucu 13 Ağustos'ta aldığı 1071 sayılı kararın ertesinde, bir ayı aşkın süredir Lübnan'ın çeşitli milliyetlerinden halklarının ka-

fasına bomba yağdıran Siyonist İsrail devleti, savaşın Lübnan'daki esas tarafı olan Hizbullah örgütü ve Lübnan devleti, BM Güvenlik Konseyi'nde alınan bu karara uyacaklarını açıkladılar. 14 Ağustos sabahı Lübnan'da bir ayı aşkın süredir konuşan silahlar sustu. Şimdilik!

Kazanan kim? Kaybeden kim?

Savaşın doğrudan tarafları her savaş ertesinde çoğunlukla yapıldığı gibi savaşta "zafer" kazandıklarını, alınan BM kararının da kendi zaferlerini teyit ettiğini vb. açıkladılar. Siyonist İsrail devletinin de, Hizbullah'ın da "zafer"ini ilan ettiği savaşın halklar açısından bilançosu şu:

Lübnan'da 1500'e yakın ölü, İsrail'in ölü sayısı 150 civarında. Lübnan'da 5000'e yakın, İsrail'de 2000'e yakın yaralı. Lübnan'da ölü ve yaralıların % 45'i çocuk! İsrail'in sivil halktan ölülerinin ve yaralılarının çoğu kuzey sınırındaki köylerde ikâmet eden ve korunakları olmayan Arap kökenli İsrailliler.

Bir milyona yakın Lübnanlı, evini barkını terk edip göç yollarına düşmek zorunda kaldı.

İsrail'in Lübnan'a yaptığı 9000'e yakın uçak sortisi ile yapılan bombardımanın ve atılan 5000 İsrail füzesinin sonucu, Lübnan'ın hemen tüm alt yapısının felç edilmesi oldu: Lübnan'daki tüm önemli köprüler, tüm önemli kara yolları, tüm önemli hava alanları vuruldu, kullanılamaz hale getirildi. Elektrik şebekesi büyük hasar gördü. Enerji santralleri vuruldu. İsrail'in Ciye enerji santralına düzenlediği saldırının ardından 30 bin ton petrol Akdeniz'e yayıldı.

Bunun yanında binlerce ev de yerlebir edildi. Lübnan devlet sözcüleri Lübnan'daki yıkımın maddi zararının 6 milyar dolar (4,6 milyar avro) olduğu bilgisini veriyor.

Buna karşı İsrail'in "savaş masrafları" ekonomi gazetesi Globe tarafından 2,15 milyar avro olarak hesaplanıyor. Bunun 1,4 milyar avrosu yalnızca askeri operasyonlar, saldırı savaşı için kullanılan miktar.

Her yerde kan, gözyaşı, yıkım, korku, nefret var. Egemenlerin zafer çığlıkları ve milliyetçilik, ırkçılık, dincilik kışkırtması temelinde düzenlenen zafer kutlamaları da, bu savaşta da kaybedenlerin her iki yanda da halklar olduğu gerçeğini gizleyemiyor.

İsrailli Siyonistlerin tuzu kuru. Onlar, en azgınlarının ileri sürdüğü "Hizbullahı yok etmek" iddiasını gerçekleştirmiş olmasalar da, askeri olarak Hizbullah'ın cephane, özellikle füze depolarını önemli ölçüde boşalttılar, Lübnan'ın güneyinde Hizbullah'ın tek başına iktidar olma durumuna son verdiler, İsrail'in kuzey sınırının güvenliğinin sağlanması ve Lübnan'daki milis güçlerinin silahsızlandırılması işlerini enternasyonal bir BM gücüne havale ederek, Hizbullah'a karşı savaşlarını BM güçlerinin savaşı haline dönüştürdüler. Bu arada Gazze şeridindeki yeniden iş-

gallerini, Filistin'deki demokratik seçimlerin sonuçlarının askeri saldırı ile iptal edilmesini, Filistin halkına karşı yürüttükleri savaşı ve benzeri şeyleri de unutturdular. İsrail, İran'a ya da Suriye'ye karşı girişilecek bir askeri saldırı için yapılması gereken ön hazırlıkları önemli ölçüde tamamladı. İsrail'in arkasında ABD emperyalizmi sonuna dek desteklediği İsrail saldırısı ile, Ortadoğu'da egemenliğini sağlama alma ve geliştirme yönünde adımlar attı. Bütün bunların yanında insani kayıplar vb. onlar için bir hiçtir.

Savaş konusunda yer yer timsah gözyaşları döken, güya çatışan tarafları ayırmaya çalışır görünen tüm emperyalist güçler açısından aslında savaş kendi hegemonya mücadeleleri açısından değerlendirilen bir araçtır. Uluslararası alanda burjuvazi açısından, en başta silah üreten ve satan tekeller, inşaat sanayi tekelleri vb. için savaş bulunmaz bir kâr aracıdır. Emperyalist devletler ve tekeller açısından örneğin İsrail'in savaşa harcamış olduğu 1,4 milyar avroluk askeri masraf, yerine yenisi konacak olan ve silah tekellerine yeni sipariş ve kar olarak dönecek bir harcamadır. Lübnan'daki 6 milyar dolarlık yıkım, emperyalist tekeller açısından 6 milyarlık yeni yatırım ve alabildiğine kâr demektir. Verilere göre, Hizbullah da İsrail'e 3000'e yakın füze atmıştır. Bunların da yerinin doldurulması, o füzeleri üretip satanlar açısından yeni yağlı kârlar demektir. Ticaret ticarettir sonunda. Yani onlar için savaş bir felaket değil, bir kâr kaynağıdır. Gerici, karşıdevrimci savaş, halklara karşı savaş, onu yürüten egemenler için değil, bu savaşın adlarına yürütüldüğü, ve savaşta egemenler tarafından sınıf kardeşlerine karşı kışkırtılan işçiler, köylüler, tüm emekçiler için felakettir.

Bu somut savaşta, işgalci bir orduya karşı direnen, Filistin'deki Siyonist saldırılara karşı Filistin halkının yanında yer alan, bu bağlamda bu savaşta haklı bir yanı da olan Hizbullah'ın da tuzu kurudur. Onlar İsrail tarafından yok edilmemiş olmayı bile zafer olarak gösterip kutlayabilecek durumda. Hizbullah'ın şefi Nasrallah bu savaştan İsrail'e karşı direnişin kahramanı olarak çıkarak, yerini en azından kusa süre açısından daha da sağlamlaştırdı.

Hizbullah'ın destekçisi İran'ın, Suriye'nin de tuzu kurudur. Onlar da bu savaşta, ezilen halklara, en başta Filistin halkına kendilerini gerçek dost olarak göstermeyi başarmıştır. Onlar için de insani ve maddi kayıplar bir hiçtir.

Lübnan'a asker gönderilmesine hayır!

Filistin ve Lübnan'daki "din kardeşleri" için timsah gözyaşları döken, güya Ortadoğu'da barıştan yana görünen Türk egemen sınıfları için de, gerçekte bu savaş yalnızca kendi çıkarları için kullanılacak bir

fırsattır. Onlar bu gerici savaşa karşı değil, aynı bir dizi emperyalist ağababaları gibi, yalnızca İsrail'in "oransız güç kullanımına" karşı tavır takındılar. Onlar bu savaşı, Kuzey Kürdistan'da Kürt ulusuna karşı yürüttükleri sömürgeci, gerici, barbar savaşı Güney Kürdistan'a da taşımak için bir fırsat olarak kavradılar. Şimdi de, BM gücü içinde yer almalarının kendilerine ne getireceği hesaplarını yapıyorlar. Emperyalist ağababaları ile pazarlık yürütüyorlar. Türkiye ve Kuzey Kürdistan işçi ve emekçileri açısından faşist Türk ordusunun Lübnan'a ve bölgeye barış getirme boş iddiasına sahip BM gücü içinde yer alıp, Hizbullah'ın silahsızlandırılması işinde İsrail'in işini yapmasının getireceği hiçbir yarar yoktur. Bu tersine Türkiye işçi ve emekçilerinin kendi savaşları olmayan gerici bir savaşın içine daha doğrudan çekilmesi anlamına gelir. Bu yüzden Türkiyeli işçi ve emekçiler "Lübnan'a asker gönderilmesine hayır!" demelidir.

Ateşkes barış değil! Emperyalist barış da gerçek barış değil!

Şimdilik silahlar sustu. Peki ama silahların susması gerçekten barış anlamına mı geliyor? Bu savaşla da birbirine karşı düşmanlıkları egemenler tarafından körüklenmiş olan Yahudi ve Arap emekçiler, şimdi dost olup bir arada gerçek bir barış içinde mi yaşayacaklar?

Filistin'de 60 yıldır kamplarda yaşayan, son olarak Siyonist İsrail devletinin bütün dünyanın gözü önünde özgür iradesini kabul etmeyeceğini silah zoruyla gösterdiği Filistin halkı ile, Siyonist İsrail devleti arasında gerçek bir barışa mı varılacak?

Emperyalistler petrol rezervlerinin % 60'ından fazlasını barındıran Ortodoğu'da hegemonya dalaşına son verip, bu dalaşta ihtiyaçlarına göre halkları birbirine karşı kışkırtmaktan vaz mı geçecek?

Şimdi BM Güvenlik Konseyi Kararına göre Güney Lübnan'a, işgalci İsrail'in boşaltacağı alana ve boşaltmaya paralel olarak yerleştirilecek 15 bin BM askeri, "milis güçleri"ni silahsızlandırma yoluyla "barış" mı sağlayacak? Bütün bu soruların cevabı "Hayır!"dır.

Hayır! Hayır! Hayır !

Emperyalizm ve gerçek barış yan yana düşünülemez. Milliyetçiliğin, ırkçılığın, dinciliğin vb. temelinde işçi ve emekçilerin sömürücüler tarafından birbirlerine karşı kışkırtılıp savaşa sürülebildiği bir dünyada gerçek barışın olabileceğinden, halkların kardeşliğinden vb. söz etmek ya saflık ya da sahtekârlıktır. Sömürünün, sömürücülüğün hüküm sürdüğü bir dünyada, sermayenin egemenliğinin dünyasında, kapitalist/emperyalist dünyada, gerçek bir barış mümkün değildir.

Gerçek barış, iki savaş arasında bir nefeslenmeden başka bir şey olmayan bugünkü sahte barışlar değil, kaçınılmaz olarak emperyalist

gerici savaşları doğuran emperyalist barış değil, gerçek ve kalıcı barış ancak bugün ezilenlerin, sömürülenlerin, emekçilerin, halkların, yani dünya nüfusunun büyük çoğunluğunun, yani "Büyük İnsanlığın" sermayenin iktidarına son verdikleri, kendi iktidarlarını kurdukları, "halkların kendi konuştukları" bir dünyada mümkündür. Halklar ancak kendileri konuştukları, kendileri egemen olduklarında halkların kardeşliği gerçekleşebilir ve gerçekleşecektir. Gerçek ve kalıcı bir barış için dil, din, milliyet, ırk, cinsiyet farkı tanımayan sosyalizm, komünizm gereklidir. 20. yüzyıldaki tüm gelişmeler ve günümüzün gelişmeleri bir gerçeği çok açık göstermektedir. Dünyanın önünde duran biricik alternatif, biricik çözüm sosyalizmdir, komünizmdir.

Dünya ya sosyalizmle kurtulacak, ya da emperyalizm kendi barbarlığı içinde bütün dünyayı çöküşe götürecektir. Emperyalist, gerici savaşlar, emperyalizmin gerçek yüzünü gösteren barbarlık gösterileridir. Bu günler, Rosa Luxembug'un Birinci Dünya Savaşı içinde yaptığı; "Ya barbarlık içinde çöküş, ya sosyalizm!" tespitinin doğruluğunu ve geçerliliğini yitirmediğinin en açık görüldüğü günlerdir.

Emperyalist ve gerici savaşa karşı devrimci savaş!

Emperyalist barbarlığın biricik alternatifi olan bir dünyaya varmak için bütün ülkelerde işçilerin, emekçilerin kendi burjuvazilerinin egemenliklerini devrimle yıkması, DEVRİM gerekir.

Egemenler tarihte hiçbir zaman kendi iktidarlarını kendi istekleri ile ve barış içinde terk etmemiştir. Onlar zaten şiddet üzerine kurulu iktidarlarını tehdit altında gördüklerinde her türlü araca başvuracak, devrimi bastırmak için karşıdevrimci savaşa başvuracaklardır.

Bu yüzden işçilerin, emekçilerin karşıdevrimci şiddeti bastırmak için başvurmak zorunda oldukları devrimci şiddet kaçınılmazdır. Bu yüzden emperyalist, gerici, karşı devrimci savaşlara son vermenin ve gerçek ve kalıcı barış dünyasına, sosyalizme, komünizme varmanın biricik yolu DEVRİMCİ SAVAŞ yoludur.

Bu yüzden gerçekten barış isteyen, sermayenin egemenliğine, kapitalizme, emperyalizme karşı sosyalizm-komünizm mücadelesinde yerini almalıdır.

Gerçekten barış isteyen devrim için savaşa katılmalıdır.

Gerçek ve kalıcı barış için savaş, devrimci savaş gereklidir.

Devrimci savaş, iyi örgütlenmiş küçük grupların halk için ve halk adına yürüttükleri, örgütlü devrimci grupların devletin karşı devrimci güçleriyle halktan kopuk düellosu olarak yürüyen savaş değildir.

Gerçek anlamda devrimci savaş ve devrimi başarıya götürecek savaş, kendi durumlarının bilincine varan

ve bolşevik komünist partiler önderliğinde örgütlenen işçi ve emekçi kitlelerin savaşıdır.

Devrim için örgütlenmenin silahı: Bolşevik Parti!

Kuzey Kürdistan ve Türkiye'de bu gerçekleri işçi sınıfı ve emekçi yığınlar içine taşıyan Bolşevik Partilerimiz, bütün sınıf bilinçli işçileri, dünya emperyalist savaşa karşı mücadele günü olan 1 Eylül dolayısıyla, partimiz saflarında sıkıca birleşmeye, örgütlenmeye çağırıyor.

Bu barbarlık dünyasından kurtuluş için, özgürlük ve kardeşlik dünyasına varmak için sınıf mücadelesinde Bolşevik Partilerimiz en önemli silahımızdır.

Milyonlarca emekçinin devrimci savaşlara hazırlanmasının silahıdır Bolşevik Partilerimiz.

Bu yüzden emperyalist gerici karşı devrimci savaşlara karşı gerçek ve kalıcı barış için bugün sınıf bilinçli işçilerin yapacağı en doğru şey, Bolşevik Parti saflarında örgütlenmek, bolşevik mücadeleye katılmaktır.

1 Eylül 2006'da da bir kez daha Lenin'in Ekim Devrimi'nin 4. yıldönümünde yaptığı konuşmada söylediği ve doğruluğu pratikte hep yeniden kanıtlanan şu sözleri yineliyoruz:

"Emperyalist savaştan ve onu kaçınılmaz bir şekilde yaratan emperyalist barıştan, bu cehennemden Bolşevik mücadele olmaksızın, bolşevik devrim olmaksızın kurtulunamaz!"

20 Ağustos 2006

DANIŞTAY ÜYELERİNE KARŞI SİLAHLI SALDIRI FAŞİST DEVLET İÇİN BULUNMAZ FIRSAT!

17 Mayıs günü sabah saatlerinde Ankara'daki Danıştay binasına giren İstanbul Barosuna kayıtlı avukat Alparslan Aslan, toplantı halinde bulunan Danıştay 2. Dairesinin 6 üyesine kurşun yağdırdı. Bu silahlı saldırıda Danıştay 2. Daire üyesi 5 hakim çeşitli yerlerinden vuruldu. Hakimlerden Mustafa Yücel Özbilgin aldığı yaralar sonucu öldü.

Tanıklar ilk ifadelerinde saldırgan'ın "Ben Allahın askeriyim" diyerek, ve tekbir getirerek ateş ettiğini, ateş ederken ve kaçmaya çalışırken "Allahın gazabı üzerinize olsun" diye bağırdışını belirttiler. Saldırının hemen ertesinde Danıştay binası içinde polisle çatışmaya giren ve yakalanan saldırganın ilk ifadesinde "Türban kararının cezasını verdim. Kendi başıma karar aldım, yalnızım" dediği medya üzerinden yayıldı.

Danıştay ve türban

Silahlı saldırıya uğrayan Danıştay 2. Dairesi, Şubat 2006'-da ka-

Provokasyonlar sürüyor!

mu görevlilerine, yalnızca işte değil, işe gidip gelirken de türban yasağı getirme anlamına gelen bir karar almış, bu kararı kemalist kesim tarafından alkışlanırken, hükümet üyeleri tarafından hukuk dışı bir karar olarak nitelendirilmiş ve eleştirilmiti. Vakit gibi dinci faşist gazeteler ise kararda imzası olan hakimleri isim ve resmiyle teşhir etmiş, hedef göstermişti. Danıştay 2. Dairesi'nin aldığı "türban kararı" gerçekte egemen sınıflar içinde yürüyen iktidar dalaşında kemalist yargının seçim sırasında "türban sorununu çözeceğiz" sözü veren AKP'ye karşı açık meydan okuması, AKP'yi köşeye sıkıştırmak için yaptığı bir provokasyondu.

Bu kararla türban sorunu yeniden belirleyici bir sorunmuş gibi gündeme sokuldu. AKP'den daha dinci olan ve AKP'yi sorunun çözümü için hiçbir şey yapmamakla eleştiren dinci faşist kesimler için de, Kemalist kesim için de türban toplumu germek için ve AKP'yi sıkıştırmak için sürekli kaşınan bir konu.

Türban şeriatçılarla, kemalist devlet arasındaki hesaplaşmada her iki taraf açısından da bir sembol, bir fetiş.

Tabanına "bu sorunu çözeceğiz" sözünü veren ve fakat iktidar yürüyüşünde bir kazaya uğramamak için sorunun çözümünü zamana bırakmayı tercih eden AKP ise türban sorununun şimdi bu biçimde Danıştay'a bir silahlı saldırı yoluyla yeniden gündeme sokulmasından rahatsız.

Ölümler üzerinden siyaset

Saldırı ertesinde Danıştay adeta bir ziyaretgâh haline geldi. Cumhurbaşkanı, askeri erkân, üniversite temsilcileri, CHP Başkanı, ANAP, DYP vb. parti temsilcileri Danıştay'ı ziyaret ederek, bir yandan üzüntülerini belirttiler, diğer yandan ise hükümeti Danıştay'a saldırının sorumlusu olarak gösteren açıklamalar yaptılar.

Danıştay'a silahlı saldırı "laik, demokratik cumhuriyetin temeline saldırı" olarak nitelendirilerek, herkese devlete sahip çıkma çağrıları yapıldı.

Silahlı Kuvvetler adına yapılan açıklamada, bir kez daha TSK'nın

"TC'yi koruma ve kollama" görevinin başında olduğu vurgulandı. Danıştay'ı Başbakan Erdoğan ve kimi hükümet üyeleri de ziyaret ettiler.

Fakat diğer ziyaretçilerin tersine Danıştay'dan kimse bu ziyaretçileri karşılamadı.

Hükümet üyeleri, kimi Danıştay üyelerinin "sizin yüzünüzden oldu" tepkisiyle karşılandılar. Danıştay Başkanı Sumru Çörtoğlu, Danıştay üyesi yüksek hakimlerle ve savcılarla birlikte basına yaptığı açıklamada "Demokratik ve laik cumhuriyetin temel güvencelerinden olan Danıştay'ın, bugün anayasadan aldığı yetki ile Türk milleti adına yargılama görevini yerine getirdiği sırada, kendisini, dolayısıyla hukuku, anayasayı, Cumhuriyeti, devleti ve milleti hedef alan menfur bir saldırıya uradığını" söyledikten sonra, "devlet adına yetki kullanan makamlarca da cesaretlendirici, ihtiyatsız beyanlarda bulunulması"nı da saldırının gerçekleşmesinin nedenleri arasında sayarak, hükümet ve AKP yetkililerinin yargı kararlarına yönelik eleştirilerini hedefleyen bir tavır sergiledi.

Hükümet ve AKP yetkilileri, Danıştay'a yönelen silahlı saldırı konusunda üzüntülerini belirttikleri açıklamalarında aynı zamanda kendi tavırlarının Danıştay'a silahlı saldırı ile ilişkilendirilmesinden rahatsızlıklarını dile getirdiler.

Kimileri saldırının türban sorunu ile de ilişkilendirilmesinin yanlış olduğunu vb. açıkladılar.

Kime yarıyor? Kim nasıl kullanıyor?

Fakat bütün bu açıklamalar, egemen sınıflar arasındaki iktidar dalaşında Danıştay'a karşı bu silahlı saldırı ertesinde AKP'nin dünden daha zor bir duruma düştüğü gerçeğini değiştirmiyor. Danıştay'a, Çörtoğlu'nun deyimi ile, "dolayısı ile hukuğa, anayasaya, cumhuriyete, devlete, millete" yönelen "menfur saldırı" , devlet iktidarını elinde bulunduran kemalist kesim tarafından AKP'nin hanesine yazılmıştır. Onların gözünde bir kez daha "laik demokratik cumhuriyetin" nasıl bir şeriatçı tehdit altında olduğu ve AKP'nin de gizli gündemi ile bu şeriatçı tehdidin parçası olduğu bir kez daha ispatlanmıştır. Kemalist iktidar sahipleri, ayaklarının altından kayan iktidar zeminini sağlamlaştırmak için şimdi Danıştay'a yönelen saldırıyı bulunmaz bir fırsat olarak tepe tepe kullanıyor, kullanacak.

AKP'nin normal şartlar altında 2007 Nisan'ında cumhurbaşkanını seçme olasılığından aşırı derecede rahatsız olan kemalist kesim, bu olası gelişmenin önünü kesmek için her şeyi deniyor. Bu her şey içinde provokasyonlarla ortamı iyice germenin de olduğu, savaş kışkırtmanın da olduğu vb. Şemdinli olayında görüldü. Orada kemalist devletin provokatörleri Kürt halkı tarafından suçüstü yakalandı. "Hem suçlu hem güçlü"

rolündeki devlet Şemdinli olayları üzerine hazırlanan Savcılık iddianamesini "orduya ve devlete" saldırı olarak değerlendirip, medya üzerinden de yürüttüğü kampanya ile, hükümeti hizaya getirdi. Önce Emniyet İstihbarat Teşkilatı Başkanı, ardından Şemdinli Cumhuriyet Başsavcısının görevine ordunun emriyle son verildi. Ortamı gergin tutmak, olağanüstü hal, sıkıyönetim ortamı yaratıp inisiyatifi yeniden bütünüyle ele geçirmek, AKP'nin cumhurbaşkanlığı seçiminde kendi adayını cumhurbaşkanı yapma imkanını ortadan kaldırmak devlet iktidarını hâlâ elinde tutan kemalist kesimin bugünkü planı ve uygulamasıdır. Bu planın uygulanmasında şimdi üzerinde durulan, AKP'yi bir erken seçime zorlamaktır. Bir süredir yeniden piyasaya sürülen Demirel ağzından "eğer darbe istenmiyorsa o zaman erken seçimin çare olduğu" mesajlarının verildiği noktaya gelinmiştir.

Devlet gösterileri

Danıştay'a yönelen silahlı saldırı tam da böyle bir ortamda gelmiş, bir süredir dincilerin yaptığı iddia edilen Cumhuriyet gazetesinin bombalanması vb. eylemleri ile iyice kızıştırılan ortam, Danıştay'a yönelen saldırı ertesinde kemalist devletin topyekün gövde gösterisine dönüştürülmüştür.

Hükümet, Cumhurbaşkanı ile kavgalıdır, Anayasa Mahkemesi ile, Yargıtay'la, Danıştay'la, kısaca hâlâ kemalistlerin elinde olan yargı ile kavgalıdır, üniversitede yönetimle kavgalıdır, her şeyden önce de kemalist devletin; iktidarın temel direği ordu ile kavgalıdır. Bu kavga iktidara yürümek isteyenlerle, iktidarı elinde bulunduranların kavgasıdır, iktidar dalaşıdır.

Bu kavgada Danıştay'a yönelen saldırı ertesinde, kemalist iktidar sahipleri hükümeti sorumlu göstererek büyük bir avantaj elde etmişler, Danıştay'a saldırının ertesi günü yargıçlar, askerler, profesörler, Cumhurbaşkanı... tam kadro önce Ata'larına yürümüşlerdir. Bu yürüyüş devlet gösterisidir.

Ardından aynı gün cinayete kurban giden Danıştay üyesi yargıcın cenaze töreni de "laik cumhuriyet"i savunma adı altında gerçekte faşist kemalist devleti sürdürme kararlılığının gösterisi haline dönüşmüştür.

Törende yer alan hükümet üyeleri protestolarla karşılanmıştır. Kemalist devletin Cumhurbaşkanı, Genelkurmay Başkanı ve kuvvet komutanları, her rütbeden yüzlerce subay, kemalist üniversite yönetimi ve yargı vb. ile tam kadro katıldığı gösteride gösteriye katılan kimi bakanlar tartaklanmış, "hükümet istifa" cenaze töreni görünümlü devlet gösterisinde atılan temel slogan olmuştur.

Yeni provokasyonlar yolda

Önümüzdeki dönemde bu Danıştay cinayetinin rantı kemalistlerce

daha çok sömürülecek, hükümet daha fazla köşeye sıkıştırılarak 2007 Nisanı öncesinde bir "çözüm" bulunmaya çalışılacaktır.

Bizzat devlet güçlerinin yapacağı, bu arada AKP'den daha aşırı dinci olanların da yapacağı yeni bir dizi provokatif eylemle hükümetin "iktidarsızlığı", "yönetemeyeceği"nin ispatı temelinde sıkıştırılması, zayıflatılması, tabanının daraltılmaya çalıılması, hükümetin daha fazla hizaya getirilmesi çabaları egemen sınıflar arasındaki iktidar dalaşında gündemi belirleyecektir.

Egemenleri it dalaşında yalnız bırakalım! Sömürü düzenine karşı sınıf mücadelesinde örgütlenelim!

Emekçiler bu iktidar dalaşında şimdiye kadar olduğu gibi ikisi de birbirinden berbat alternatifler arasında seçime zorlanacaktır: Şeriat tehlikesi/öcüsü ile korkutulan kitleler kemalistler tarafından "laik cumhuriyet"i, özcesi bugünkü faşist Türk devletini desteklemeye çağrılırken, bunun karşısında demokrasi savunusu söylemleri ile yer alan kesimlerin en ilerileri, batı Avrupa'daki gerici demokrasiyi gerçek demokrasi imiş gibi göstererek, kitleleri kendi sahte demokrasi bayrağı altına çağırmaktadır.

Türkiye'de şeriatı bugünkü düzenin alternatifi olarak görenler de vardır.

Bu dinci faşist kesimin de alternatifinin emekçiler açısından ne anlama geldiğini İran'dan biliyoruz. Kemalist faşist diktatörlük ile, dinci faşist şeriat düzeni arasında bir tercih emekçiler açısından kırk katır mı, kırk satır mı tercihidir. Bunların ikisi de kötü, Avrupa tipi gerici demokrasi bunlara göre yine de iyidir diyenlere bizim diyeceğimiz şudur:

İşçi sınıfı ve emekçiler hep kötüler arasında daha az kötüyü tercih etmek zorunda değillerdir. İşçiler ve emekçiler için burjuvazinin çeşitli kesimlerinin değişik iktidar biçimleri, sonuçta bunların tümü, sömürü ve zulüm demektir. İşçiler ve emekçiler için iyi olan, işçilerin ve emekçilerin kendilerinin iktidarda olduğu, sömürünün olmadığı bir düzendir, içilerin emekçilerin demokrasisidir, sosyalizmdir.

Uğrunda mücadele edilmesi gereken hedef budur.

İşçiler, emekçiler egemen sınıfların kendi aralarındaki iktidar dalaşında, onların hiçbir kesiminin kuyruğuna takılmamalı, onlardan ayrı, baımsız örgütlenmeli, kendi iktidar mücadelelerini yürütmelidir.

Bolşevik partilerimiz Kuzey Kürdistan ve Türkiye'de sınıf bilinçli işçilerin, emekçilerin burjuvazinin her kesimine karşı sınıf mücadelesinin temel aracıdır.

İşçilerin emekçilerin safı burjuvazinin şu veya bu kesiminin kuyruğunda değil, kendi öz örgütünde, Bolşevik Parti'de olmalıdır.

Komünist önder İbrahim Kaypakkaya bolşevik mücadelede yaşıyor!

Ölenler dövüşerek öldüler... Bilincimizde, mücadelemizde yaşıyorlar...

18 Mayıs. Bugün aynı Mustafa Suphi ve 14 yoldaşının Türk burjuvazisinin kiralık katillerince hunharca katledildiği 28-29 Ocak gibi; Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan'ın faşist Türk devletinin kurduğu idam sehpasında devrim, Marksizm-Leninizm, halkların kardeşliği şiarlarını haykırdığı 6 Mayıs gibi, Mahir ve yoldaşlarının devrim davasında dövüşürken düştüğü 30 Mart gibi, daha yüzlerce Türk-Kürt-Ermeni ve diğer milliyetlerden kadın-erkek devrimcinin devrim davasında onurla savaşırken düştüğü günler gibi Kuzey Kürdistan-Türkiye'nin sınıf bilinçli işçilerinin, komünistlerin ve devrimcilerin bilincine silinmezcesine kazınmıştır.

İbrahim'i katledenler, onun davasını, komünizm davasını öldüremedi, öldüremez!..

18 Mayıs 1973, 1960'lı yılların ikinci yarısının devrimci gençlik hareketinden çıkıp gelen ve döneminin devrimci önderlerinden değişik olarak Marksizm-Leninizm'in devrimci özüne sahip çıkan ve Marksist-Leninist temelde komünist parti inşasını Kuzey Kürdistan-Türkiye devriminin en önemli sorunu olarak kavrayıp bu yönde adımlar atan komünist önder İbrahim Kaypakkaya'nın tutsak bulunduğu Amed zindanında hunharca katledildiği gündür. 1973'ün Ocak ayı sonunda faşist Türk devlet güçlerince Vartinik, Mirik mezrasında bir çatışma ertesi yaralı olarak tutsak edilen İbrahim Kaypakkaya 4 aya yakın süre-lik tutsaklık döneminde ser verip,

sır vermeyen komünist devrimci tavrıyla zindanı faşistlere karşı mücadelenin bir arenası haline getirmiş, onun karşısında yenilen faşistler çareyi onu katletmekte bulmuştur. Faşistler henüz 24 yaşında olan İbrahim yoldaşı öldürmekle kuşkusuz İbrahim'in uğrunda mücadele ettiği davaya, emekçi halkların kurtuluşu, devrim, demokrasi, sosyalizm, komünizm davasına ağır bir darbe vurdular. Sonraki gelişmeler, onun kurucusu olduğu Türkiye Komünist Partisi/Marksist-Leninist (TKP/ML) içinde İbrahim yoldaşın belirleyici bir konuma ve role sahip olduğunu, teoride de, pratikte de önderlik konusunda İbrahim yoldaş sonrasında önemli bir boşluk doğduğunu gösterdi. Fakat faşistler İbrahim'i katletmekle komünizm davasına ağır darbe vurmalarına rağmen, gerçek amaçlarına, komünizm davasını durdurma amacına ulaşamadılar, hiçbir zaman da ulaşamayacaklar. Nasıl ki, Mustafa Suphi ve yoldaşlarının katli onların kurucusu oldukları TKP'ye ağır bir darbe vurmasına rağmen, komünizm için mücadelenin sonunu getirmedi ise, İbrahim Kaypakkaya yoldaşın katlinden sonra da, onun uğrunda öldüğü dava durmadı.

İbrahim yoldaşın yaşamı ve mücadelesinin öz ürünü gerçek komünist partisidir...

İbrahim Kaypakkaya'nın kısacık bilinçli devrimci komünist hayatı ve mücadelesinin öz ürünü olan, 1972 yılı şartlarında, modern revizyonizme, oportünizmin her türüne karşı Marksizm-Leninizm bayrağına sahip çıkmanın ifadesi olan TKP/ML, 1974-1976 arasındaki dönemde yeniden ayakları üzerine dikilmeye çalışıldı. İbrahim yoldaş'a sahip çıkmak, onun öz eseri olan, Kuzey Kürdistan-Türkiye topraklarında komünist örgütlenmenin yeniden dirilmesi anlamına gelen TKP/ML'ye sahip çıkmak, onu geliştirmek, büyütmek, onu gerçekten işçi sınıfının komünist partisi haline getirme yönünde çalışmakla olurdu.

Tasfiyecilik mi, Marksizm-Leninizm mi?

Bu dönemde TKP/ML'yi sürdürme işine soyunan hareket içinde iki çizgi, iki ayrı yaklaşım çıktı: Bir çizgi, TKP/ML ile diğer devrimci örgütler (DHKP-C, THKO-C) arasındakı öze ait farklılıkları görmeyen ve "Marksist-Leninistlerin Birliği" adı altında sonuçta İbrahim Kaypakkaya'nın TKP/ML'sini tasfiyeye yönelen çizgi idi. Diğeri bu tasfiyeci çizgi karşısında İbrahim'in TKP/ML'sine bütünüyle ve doğrusunu-yanlışını fazla sorgulama ihtiyacı duymadan sahip çıkan çizgi idi. TKP/ML sürdürücüleri arasında ilk bölünme kabaca bu temelde oldu. Burada kuşkusuz bu ikinci çizgi TKP/ML'deki devrimci marksist öze sahip çıkan çizgi idi.

Daha sonraki gelişme içinde bu ikinci çizgi 1978 başında gerçekleş-

tirdiği "Birinci Konferans" adı verilen Kongre ile TKP/ML'yi İbrahim yoldaşın katledilmesinden sonra ilk kez gerçek anlamda bir merkezi yapıya kavuşturdu. TKP/ML'nin bu "Birinci Konferans"ında TKP/ML'nin ilk resmi özeleştirisi de kabul edildi. Bu özeleştiri partinin kuruluş döneminde ve daha sonra yaptığı kimi hataları tespit edip, bunları aşma yönünde adım atan, İbrahim Kaypakkaya çizgisinin devrimci marksist özüne sahip çıkarken, hataları da özeleştiri ile aşmaya yönelen, marksist-leninist bir belge idi.

Tutucu menşevizm mi, bolşevik parti yönünde ilerleme mi?

Birinci Konferans ertesinde bir yandan parti sıcak sınıf mücadelesi içinde inşa edilmeye çalışılırken, diğer yandan partinin çizgisindeki 1972'nin, uluslararası alanda modern revizyonizme karşı mücadele ortamında yaptığı kimi hatalardan arındırılması, parti çizgisinin geliştirilmesi, özeleştirinin derinleştirilmesi mücadelesi yürütüldü. Bu mücadelede de yeniden iki çizgi berraklaştı parti içinde.

Bir çizgi, İbrahim'in kurduğu marksist-leninist partinin Birinci Konferans'ta başlanan özeleştirisini derinleştirerek, İbrahim'in partisini gerçek bir bolşevik partiye doğru ilerletmeyi savunan; diğeri ise İbrahim ne dediyse, ne yaptıysa doğrudur, onun "11 ilkesi" Türkiye devriminin yolunu çizmiş olan değişmez yasadır mantığı ile, partiyi Birinci Konferans'ın yaptığı özeleştiriden de geri pozisyonlara çeken tutucu bir çizgi idi. Gerçekte İbrahim Kaypakkaya yoldaşın 1972 şartlarında geliştirdiği çizgi, uluslararası alanda "Mao Zedung Düşüncesi"ni, emperyalizmin toptan çöküşe gittiği, sosyalizmin topyekün zafere ilerlediği yeni çağın Marksizm-Leninizm'i olarak gören Lin Biaocu tanımı sorgulamadan üzerlenmişti, Türkiye'deki devrimci durum değerlendirilmesi bağlamında da yine Lin Biaocu "sol" yaklaşıma uygun bir değerlendirme temelinde, Türkiye açısından durumu abartan, subjektif bir değerlendirme yapmıştı. İbrahim Kaypakkaya'nın marksist-leninist çizgisinin özünü belirlemeyen bu önemli yanlışlar partinin 1978'deki Birinci Konferans'ındaki özeleştiride tespit edilmiş, düzeltilmesi yönünde önemli bir adım atılmıştı. Tutucu kanat İbrahim Kaypakkaya'yı savunma adına, onun Parti tarafından aşılması yönünde önemli adımlar atılmış olan yanlışlarına sarıldı. Bunları daha da sistemleştirerek savunmaya başladı. Partinin 1981'in birinci yarısında ağır faşizm şartları altında yapılan 2. Konferans'ında bu iki çizgi çatıştı. Tutucu kanat tabanın görüş ayrılıkları konusundaki bilgisizliğinden yararlanıp, demagojik yöntemlerle tabanı, partiyi bolşevikleştirmek isteyen kanada karşı kışkırtarak, örgütsel açıdan da menşevik yöntemlerle bolşevik kanadı tasfiye işine girişerek, Parti tarihinde en

önemli ayrışmanın yolunu açtı. Parti içindeki bolşevik kanat, menşeviklerin burjuva yöntemleri ile tasfiye girişimi karşısında, TKP/ML'yi bolşevikleştirme şiarıyla, partinin menşevik kanadının disiplinini tanımadığını ilan etti, parti tabanını görüş ayrılıklarını incelemeye çağırdı, TKP/ML (Bolşevik)'in kuruluşunu ilan etti. Bu adım gerçekte 1972'ye dek içinde çalıştığı Türkiye İhtilalci İşçi Köylü Partisi'nin (Proleter Devrimci Aydınlık) yönetiminin iflah olmaz revizyonistler olduğunu gördüğünde, revizyonist yönetimin disiplinini reddederek TKP/ML'yi kuran İbrahim Kaypakkaya'nın devrimci komünist tavrına denk düşen bir tavırdı.

İbo'nun 1972'de kaldırdığı komünizm bayrağı Bolşevik Parti'de dalgalanıyor...

Menşevik kanadın 1981'de 2. Konferans ile gerçekte bıraktığı İbrahim Kaypakkaya'nın bayrağı böylece daha sonra özü en iyi ifade eden ve karışıklıkları önleyecek bir isim değişikliği ile Bolşevik Parti'ye dönüşen TKP/ML (Bolşevik) tarafından yeniden yükseğe kaldırıldı. 1981'den bu yana Bolşevik Parti şimdi 25 yıldır, İbrahim Kaypakkaya'nın çizgisinin marksist-leninist özüne sahip çıkarak, o çizginin yanlışlarını bilimsel bir araştırma temelinde ve pratikte de aşarak, gerçek bir Bolşevik Parti'nin inşası onurlu görevini yürütüyor. 1973'de faşist

cellatlarca katledilen İbrahim Kaypakkaya'nın davası bugün de Bolşevik Partilerimizin mücadelesinde yaşıyor. İbrahim Bolşevik mücadelede yaşıyor yaşayacak.

İbrahim'i anmak ve mücadelede yaşatmak...

Bugün Türkiye'de İbrahim Kaypakkaya'ya bütün devrimci sol sahip çıkıyor. Bu kuşkusuz iyi bir şeydir. Diğer yandan fakat bizim için belirleyici olan, İbrahim'i komünistçe sahiplenmek ve savunmaktır. Çünkü İbrahim'in temel niteliği onun bir komünist önder olmasıdır. İbrahim'i gerçekten savunmak onun uğrunda mücadele edip, öldüğü davayı kavramak, onu sürdürmektir. Kimilerinin yaptığı İbrahim'i genel demokratizm akımı içinde bir devrimci, bir küçükburjuva devrimcisi olarak gösterip "savunmak", İbrahim Kaypakkaya'ya

yapılabilecek en büyük haksızlıktır ve böyle değerlendirme yapanların Marksizm-Leninizm'den ne kadar bihaber olduklarını gösteren bir değerlendirmedir.

Ya da kimi devrimcilerin yaptığı gibi, İbrahim'in temel özelliği sanki onun yiğitliği imiş, onun polisteki, işkencedeki ser verip sır vermeyen tavrı imiş gibi göstermek ve bu temelde bir İbrahim savunusu ve sahiplenilmesi yetersizdir. İbrahim'i döneminin devrimcilerinden ayıran temel farkı, onun örneğin milli mesele konusundaki dönemin devrimcilerinden kökten farklı komünist tavrını, Kemalizm konusundaki dönemin egemen sol anlayışından kökten farklı tavrını, modern revizyonizme karşı tavrını vb. görmeyen ve gözlerden gizleyen bir savunudur bu.

Ya da bugün en çok İbrahimci görünen MKP gibi ya da TKP/ML'de olduğu gibi, İbrahim'in 1972'de formüle ettiği ve bir bölümü açıkça yanlış, dönemin dünya marksist-leninist hareketi içinde egemen olan Lin Biaocu "sol" görüşlerinin tekrarı olan "11 ilkesi"ni aynen savunmayı İbrahim'i gerçek anlamda savunma imiş gibi görüp gösteren "İboculuk", gerçek anlamda İbrahim Kaypakkaya'daki devrimci marksist özün ne olduğunu anlamayan bir savunudur.

1981'den bu yana çok net olarak İbrahim'in gerçek savunusu, onun marksist-leninist görüşlerini, hatalarından arındırarak alıp geliştiren Bolşevik Parti'nin savunusu ile bütünleşmiştir. İbrahim'in marksist-leninist komünist özü bugün de Bolşevik Parti'nin mücadelesinde, bolşevik mücadelede yaşamaktadır.

Günün görevi: Fabrikaları Bolşevik Parti'nin kaleleri haline getirmek...

Bu 18 Mayıs'ta da İbrahim Kaypakkaya yoldaş önünde ve onun şahsında komünizm ve devrim davasında dövüşürken yitirdiğimiz tüm devrimcilerin önünde saygı ile eğilirken, onun davasına sahip çıkan tüm sınıf bilinçli işçileri Bolşevik Parti'nin mücadelesine katılmaya çağırıyoruz.

Partimizin 8. Kongresi'nin "Fabrikaları kalelerimiz haline getirelim" şiarının hayata geçirilmesi için bütün gücüyle çalışma, bugün İbrahim Kaypakkaya'yı anma ve onu yaşatmanın en doğru yoludur. Kuzey Kürdistan ve Türkiye'de İbrahim'in uğrunda mücadele ettiği halk demokrasisinin, sosyalizmin, komünizmin zaferi ancak işçi sınıfının bu davaya kazanılması ile sağlanabilir. Bu ise ancak ve yalnız komünist partisinin örgütlenme temelinin fabrikalar olmasıyla mümkündür.

O halde, sınıf bilinçli işçiler, gerçek komünistler saflara!

İbrahim'in kurduğu Komünist Parti'nin gerçek devamı olan Bolşevik Parti'ye!

13 Mayıs 2006

Bolşevik Parti
Merkez Komitesi

Faşist devletin Mercan katliamının 1. yıldönümünde...

Uluslararası işçi sınıfının ortak marşı Enternasyonal'in bir kıtasında;

"Cellatların döktükleri kan, birgün kendilerini boğacak

Bu kan denizinin ufkundan kızıl bir güneş doğacak!"

sözleri yer alır. Uluslararası işçi sınıfı ve ezilen halkların, zulme ve sömürüye karşı mücadelelerinde yüzbinlerce, milyonlarca emekçi hayatını kaybetmiştir. Sömürücü egemen sınıflar ellerindeki devlet aygıtının araçları ile, ordusu ile, polisi ile, özel saldırı güçleri ile sömürü düzenlerini ayakta tutabilmek için yüzlerce, binlerce katliam gerçekleştirmişlerdir ve bu katliamlara her gün yenilerini eklemektedirler. Sömürücü egemen sınıfların iktidarı emekçilerin kanı üzerine kuruludur. Bu düzen bir kan denizi içindedir. Egemenlerin hunhar katliamlarının öncelikli hedefi hiç kuşkusuz halkların örgütlü mücadeleye atılan kesimleri, emekçilerin, halkın devrimci öncü kesimleri, devrimci örgütlerdir. Ülkelerimizde bu gerçekler yaşanmıştır, yaşanmaktadır.

Bundan bir yıl önce 17 Haziran 2005'de egemen sınıfların faşist ordusunun ve özel timlerinin Maoist Komünist Partisi'ne karşı yürüttüğü katliam da bu çerçevede gerçekleştirilmiş bir kanlı eylemdir. Aralarında MKP'nin kimi ön-

der kadrolarının ve planlanan ikinci kongre delegelerinin de bulunduğu 17 devrimci –Cafer Cangöz, Aydın Hanbayat, Okan Ünsal, Ali Rıza Sabur, Alaattin Ateş, Cemal Çakmak, Ökkeş Karaoğlu, Kenan Çakıcı, Berna Ünsal, Taylan Yıldız, Gülnaz Yıldız, Binali Güler, Dursun Turgut, Çağdaş Can, Ersin Kantar, brahim Akdeniz, Ahmet Pektaş– Türk faşist devletinin hunhar saldırısında can verdiler. Faşist devlet güçleri bekledikleri pusuda 17 devrimcinin kanını, bu devletin boğazına kadar içinde bulunduğu kan denizine kattılar. 17 yetişkin, bir bölümü MKP'nin en yetkin, deneyimli önder kadrosu konumunda olan, sömürüsüz yeni bir dünya için savaşan, bu dava uğruna canlarını da vermeye hazır devrimcinin bu hunhar saldırıda katledilmesini egemen sınıflar büyük zafer olarak kutlarken, işçilerin ,emekçilerin, halk yığınlarının bilinçli kesimleri, en başta devrimci örgütler bu büyük kaybı yalnızca MKP'nin değil, genelde devrimci hareketin kaybı olarak gördü. Devrimci örgütler Mercan katliamını protesto eylemlerinde üzüntü ve nefretlerini faşist devlete karşı mücadelede enerjiye dönüştürmeye çalıştılar. Eylemlerde bir kez daha katliamların halkların mücadelesini durduramayacağı, cellatların döktükleri kan içinde er geç boğulacağı haykırıldı. şimdi Mercan katliamının birinci yıldönümünde de bu gerçekler yine haykırıldı, haykırılacak.

Egemen sınıfların saldırılarında yitirdiğimiz her devrimci, bize düşmanın kim olduğunu, onun nasıl kıyıcı ve katliamcı olduğunu ve bu düşman ezilen-sömürülen yığınların, işçilerin- köylülerin, tüm emekçilerin örgütlü şiddeti ile ezilmedikçe, bu düşman içinde yüzdüğü kan denizinde boğulmadıkça, hep yeni katliamların gündemde olacağını gösteriyor. O halde sömürüsüz yeni bir dünya mücadelesinde, gerçek demokrasi ve sosyalizm, komünizm davası mücadelesinde düşen her devrimcinin anılmasının en iyi ve en doğru yolu, onların davasının zafere ulaştırılması için günde yapılması gerekeni en büyük enerjiyle yapmaktır.

17'leri devrimci tarzda anmak, faşist katliamın sorumlu ve suçlusu faşist devleti lanetlemek ona karşı mücadeleyi yükseltmek yanında, 17'lerin siyasi çizgisindeki yanlışlardan da kopmayı gerektirir...

Biz Bolşevikler, 17'lerin faşist devlet güçlerince hunharca katliamının ertesinde, bu devrimcilerin mensup oldukları (bir bölümü bizzat örgütün verdiği bilgiye göre örgütün çizgisini belirleyen yönetici mevkilerde idi) örgütün ciddi bir biçimde bu kayıpların örgütün çizgisi ile olan bağını sorgulamasını bekledik. Bekledik, çünkü verilen kayıp, bizzat kendi yaptıkları açıklamada değerlendirdikleri gibi "partimiz, halklarımız, Türkiye/Kuzey

Kürdistan ve dünya devrimci hareketi açısından büyük bir darbe" idi. Kuşkusuz devrim mücadelesinde kayıplar verilecektir.

Devrim Mao'nun dediği gibi ***"bir ziyafet vermeye, yazı yazmaya, resim çizmeye ya da nakış işlemeye benzemez; o kadar zarif, o kadar sakin ve yumuşak, o kadar ılımlı, uysal, kibar ölçülü ve alicenap olamaz. Devrim bir ayaklanmadır, bir sınıfın bir başka sınıfı devirdiği bir şiddet hareketidir."*** (Mao, SE cilt 1, s 29, "Hunan'daki köylü hareketi ile ilgili araştırma üzerine rapor"dan). Egemen sınıfların kendi iktidarlarını yıkmaya yönelik bir hareketi elle-rindeki bütün araçlarla yok etmeye çalışacağı ve devrimde kayıplar verileceği açıktır. O yüzden biz komünistler, düşenlerimiz ardından ağıt yakmakla vakit kaybetmeyiz, ***"ölenler dövüşerek öldüler, güneşe gömüldüler, vaktimiz yok onların matemini tutmaya" (Nazım Hikmet)*** der ve "güneşe akın"da yürüyüşümüze daha büyük enerjiyle devam ederiz. Verdiğimiz kayıplar, egemen sınıfların katilliğinin, caniliğinin yeni örnekleridir. Ve onların hesabı er geç devrimle sorulacaktır. Hesap sorma, bizim açımızdan devrim mücadelesini ilerletmekle olur, sonuçta egemen sınıfların iktidarını devirmekle, devrimle olur.

Devrim mücadelesinde verdiğimiz her kayıpta fakat biz aynı zamanda kendi sorumluluğumuzu da, hata yapıp yapmadığımızı, yaptığımız olası hataların egemen sınıfların geçici "zafer"lerinde onlara yardımcı olup olmadığını da sorgularız. Çünkü bizim için işçilerin emekçilerin "büyük insanlığın" hayatı önemlidir.

Devrim mücadelesi zaten "büyük insanlığın" daha iyi yaşama mücadelesidir. Bu mücadelede ön saflarda yer alan, bu mücadelede devrimci örgütler içinde örgütlü faaliyet yürüten öncü unsurları "kadroları" devrimci örgütler Stalin'in deyimi ile "gözbebeği gibi korumalıdır." Bu bağlamda 17'lerin Mercan'da egemen sınıflar tarafından katli ve sonrasındaki gelişmeler, bir kez daha Kuzey Kürdistan-Türkiye devrimci hareketinde, bu hareketin bir bölümünde hâlâ süren, ve giderek sistemleştirilerek süren kimi temel yanlışları da bir kez daha gösterdi. Bunlar üzerinde de durmak bizce bugün eğer 17'lerin uğrunda öldükleri devrim davası doğru kavranarak ciddiye alınıyorsa mutlaka yapılması gereken şeydir.

Devrim, sınıf adına öncü örgütün, "öncü"nün işi değil, sınıfın işidir... Devrimciliğin ölçütü sınıf adına devletle savaşmak değil, sınıfı savaş için, sınıf mücadelesinde örgütlemektir!

Ülkelerimizdeki bütün küçük burjuva devrimci örgütlerinin bir temel özelliği, devrimin ***"bir ayaklanma, bir SINIFIN BİR BAŞKA SINIFI DEVİRDİĞİ BİR ŞİDDET HAREKETİ"*** (Mao Zedung) olduğunu kavramamaktır. Bunlar kendilerini, kendi örgütlerini – ki bu

örgütler genelde sınıftan, sınıf hareketinden kopuk, hedeflerin büyüklüğü ile karşılaştırıldığında önemsiz büyüklükte gruplardır- sınıf yerine koyup, kendi örgütsel hareketlerini "sınıf hareketi", kendi mücadelelerini "sınıf mücadelesi", devletle vuruşmalarını "halk savaşı" vb. olarak adlandırmaktadırlar. Yaptıkları iş, sınıf mücadelesi içinde sistemli bir çalışmayla, sınıfı devrim için örgütlemek yerine, sınıf adına kendi sınıf dışı örgütlülüklerini yaşatıp geliştirmeye çalışmaktır. Hedef kitleleri lafta işçiler-köylüler-emekçiler olmasına rağmen, pratikte çoğunluğu işsiz ve gelecek konusundaki hayalleri bir çok halde "devrim mücadelesinde en yüksek mertebe olan şehitlik mertebesine" (bunu aynen bu sözcüklerle yazıp, insanları bu temelde eğitiyorlar) ulaşmak olan genç insanlardır. Bu insanları kazanmanın yolu ise lafta "siper yoldaşı" pratikte ise rakip görülen diğer silahlı devrimci gruplardan daha iyi, daha güçlü ses getiren eylemler yapmaktır. Devrimcilik, örgütlü devrimci kesimin, devrimci örgütün kendi eylemliliği olarak kavrandığında, önemli olan en radikal, en devrimci olanın kim olduğunun gösterilmesidir. Burada içinde bulunulan anda yapılan kimi silahlı eylemlerin yürüyen sınıf mücadelesinde, sınıfın gerçek hareketine ne kadar katkıda bulunduğu belirleyici değildir. Bir çok halde sorgulanmamaktadır bile.

Bu bağlamda geçmişin THKP-C çizgisinin devamı olan örgütler, teorik olarak zaten işçi sınıfının öncülüğü sorununu bir dizi varyasyonuyla "ideolojik öncülük"e indirgemiştir. Bu çizginin anda devrimci kanattaki esas örgütü olan DHKP-C'nin "ölüm orucu" eylemindeki tavrı, küçük burjuvazinin devrimciliği nasıl kavrayıp uyguladığının tipik bir örneğidir. DHKP-C (onun yanında anda yalnızca bir katılımcı ile TKEP/L var) şimdi 6 yıla yakın süren ve 122 devrimcinin bilinçli bir biçimde adım adım ölüme gittiği bu eylemi, halka "122 kişi öldü, duydunuz mu?" çağrıları ile sürdürmekte ısrarlı. Sınıf hareketinden bağımsız, sınıfa mal edilmemiş, mal olmamış, bugünkü sınıf mücadelesi şartlarında sınıfa mal olması da mümkün olmayan taleplerle başlayan ve şimdiye dek 122 ölüme hazır devrimci kadronun adım adım ölüme gittiği bir "devrimci" eylem. Ve bunda ısrarın devrimciliğin neredeyse esas kıstası yapıldığı bir eylem. Bu yanlış öncü savaşı çizgisinin tipik bir örneğidir. Bu eylemi sürdürmede ısrarlı olan devrimci örgütün, devrimci kadroları konusunda sorumsuzluğunun bir örneğidir.

TKP/ML kökenli maoist örgütlere MKP ve TKP/ML'ye gelince: Bunlar da köylülerin feodallere karşı bir mücadelesinin, bir köylü savaşının olmadığı ve olmayacağı bir ülkede Çin'deki halk savaşı modelini uygulama adına yola çıkıp pratikte kendi küçük örgütlerini "köylülük" yerine, kendi küçük gruplarının silahlı eylemlerini "halk savaşı" yerine

koyan bir mücadele çizgisinde yürüyorlar. 1972'de anlaşılır olan kimi yanlışlar, bu örgütlerde sistemleştirilip, Marksizm-Leninizm'den tam kopmanın adlandırılması olan ve gerçekte Mao Zedung'un Marksizm-Leninizm çizgisi ile de bağı olmayan maoist çizgi haline getiriliyor. Bu örgütlerin de izledikleri sonuçta halk adına ve fakat halk hareketinden kopuk "öncü savaşı" çizgisi, öncüyü devletle düelloya süren, kendi kadrolarına karşı da sorumsuz bir küçük burjuva çizgisi.

Bu noktada nasıl ki DHKP-C'nin izlediği çizginin ölüm orucunda örgüt kararıyla da ölüme yürüyen devrimcilerin ölümünde sorumlu(suz)luğu varsa, Mercan Katliamı'nda ölen 17 devrimcinin ölümünde de bu devrimcilerin örgütü MKP'nin çizgisinin sorumlu(suz)luğu vardır. Öncü savaşı çizgisi öncüyü halk adına ve fakat halksız savaşa sürdüğünde aslında bu gibi sonuçların sorumluluğunu taşımaktadır. Artık bunu görmenin zamanı gelip geçmektedir. Bir dizi değerli kadronun bu çizgiler temelinde "şehitler kervanına katılması"na bu örgütlerin tabanındaki devrimciler artık dur demelidir.

Maoist Komünist Partisi'nin Mercan katliamı üzerine açıklaması bir siyasi ve taktik iflas açıklamasıdır!

Maoist Komünist Partisi, Eylül 2005'de , "Maoist Komünist Partisi Kongre Örgütleme Komitesi" imzalı bir açıklama yaptı. "Devrimci ve bilimsel ciddiyet" adına yapılan bu açıklamada aslında MKP'nin bu açıklamayı yapan kesiminin de, kongre için yollarda olup da faşist devletin hain pususunda yargısız infaz edilen, katliama uğrayan kadroların da devrimci ve bilimsel ciddiyetten, ve sorumluluktan ne kadar uzak oldukları belgeleniyor.

Bir parti var: Halk savaşı yürütme iddiasında. Fakat bu partinin adına savaştığını söylediği halkın savaştığı filan yok. En azından bu partinin çizgisi temelinde savaşan bir halk söz konusu değil. Ve bu parti bu yalın gerçeği tespit edecek durumda değil. Kendi parti gerçeğini, gerçek hayat yerine geçiriyor. Gerçek hayatta yaşayan gerçek halkın bu partiden haberi, bu partiye desteği dikkate alınmaya değmez büyüklükte bir haber ve destek.

Sözkonusu parti egemen sınıflar tarafından, silahlı eylemleri nedeniyle en fazla takibat altında tutulan örgütlerden biri. Bununla da "düşman bize saldırıyorsa bu bizim doğru yolda olduğumuzu gösteriyor" biçiminde övünen bir parti. Bu partinin 2005 yılı içinde kongre yapacağı Mısır'da sağır Sultan'ın bile duyduğu bir "giz". Diğer yandan bu partinin kongrelerini geleneksel olarak (!) bir bölgede yaptığı ve bununla da övündüğü bir başka bilinen "giz". Kongreye katılacak delegelerin bir bölümü –hem legal alandan gidenler, hem de bir bölüm eski kadro, örneğin Cangöz, Hanbayat vb.- faşist devlet güçleri tarafın-

dan çok iyi bilinen, tanınan kişiler. Ve bunlar halk savaşı yürüttüğü iddiasında olan bir partinin elemanları olarak egemen sınıflar üzerinden takibi gayet kolay olan araçlar kullanarak, telefon konuşmaları üzerinden randevu ayarlayarak, mobil telefonları üzerlerinde taşıyarak vb. gidiyorlar kongre alanına. Önceden yurtdışında vedalaşma toplantıları yapılıyor filan. Bu bağlamda MKP açıklamasında şu bilgiler veriliyor:

"Düşman Kongrenin yapılacağını önceden biliyor. Diğer olasılıklar bir yana geçen sonbaharda ve bu ilkbaharda yaşanan çatışmalarda ele geçen parti belgelerinden Kongre sürecine girdiğimizi öğrenmişti. Bunu parti tüzüğümüzden bilmesi zaten mümkündür. Fakat somut olarak hangi bölgede ne zaman yapılacağını telefon konuşmalarından ve şehirden gelen delegelerin ortadan kaybolması, ülkede veya farklı -farklı şehirlerde yaptıkları telefon konuşmaları ve takiplerden bilmektedirler. Delegelerden en azından bazılarını izlemiştir. Bunlar fotoğraflanarak belgelenmiştir. Bazı delegeler kırdaki yoldaşlarla konuşmalarında geleceklerini söylemiş. Bazı delegelerin yurtdışında vedalaşarak ayrıldıklarını da araştırma neticesinde öğrendik. Düşman istese delegeleri ele geçirebilir, fakat toplanmalarını ve topluca katledilmelerini sağlamak için bilerek göz yummuş ve izlemiştir."

Bunlar "devrimci bilimsel ciddiyet" adına yapılan araştırma sonucu söylenenler. Fakat bunların çok önemli bir bölümü için araştırmaya filan gerek yoktur. Bunlar belli bir çizginin, küçük burjuva devrimcisi bir çizginin tabii sonuçlarıdır. "Devrimci ve bilimsel ciddiyet" adına yapılan açıklama tam da işin özündeki hataları tespitten özenle kaçınmakta, sonuçta hatalar bireylere yüklenip, çizgi sürdürülmeye çalışılmaktadır.

Açıklamada devamen şunlar da söyleniyor:

"Bir önceki Kongremizin Munzurlar'da yapıldığı geçen dönem Siyasi Büromuz tarafından bir yanlışlık yapılıp ilan edildiği için (Siyasi Büronuz acaba bu yanlışı neden yaptı. Bunun siyasi çizgiyle, savunulan çizginin baskısıyla bir ilişkisi yok mu? BN) düşman bu kongrenin de orda yapılabileceğini tahmin etmektedir. (Düşman bunu neden tahmin edebiliyor dersiniz, bunun yine izlediğiniz çizgi ile bir bağı yok mu? BN) Fakat kesin kanı izlediği delegelerin Erzincan bölgesi üzerinden gelmesi ve bu delegelerin Erzincan Bölge Komitesi Sekreteri Cem yoldaşla ve kendi aralarında yaptıkları telefon konuşmaları üzerinden oluşmuştur."

Burada da yine bireysel hata yapan ve izlenen delegeler söz konusu. zlenecekleri kesin olan delegeler kongreye getirdiğimizde biz bu kongrenin güvenliğini sağlayacak durumda mıyız? Kongreyi yaptığımız alan ne kadar güvenlikli? Halk yığınları devletle çatışarak kongreyi korur mu? Eğer durum bu değilse,

izlenme ihtimalleri yüksek olanları böyle bir kongreye getirmemek, veya güvenliğini sağladığımız bir yerde yapmak daha doğru olmaz mı ve daha bir dizi soru sorulmuyor! Sorulamaz da, çünkü "Halk Savaşı" adına on yıllardır izlenen öncü savaşı çizgisi ve "Munzurlar"ı efsaneleştiren yaklaşımlar bu soruların sorulup doğru cevaplandırılmasına engel. Bu soruları sormaya cüret edenlerin alnına basılacak damga çoktan hazır birilerinin elinde bekler: Revizyonist çizgi! brahim'e ihanet edenler vb. vs.

Ardından "halk" adına savaş yürütenlerin gerçekte halktan ne kadar kopuk olduklarının öyküsü anlatılıyor:

"Erzincan köylerine ulaşan delegeler aralarında fiziksel engelli yoldaşlar olduğu için, Erzincan kuryesinden at istiyorlar. Kurye iki at alıp getiriyor. Atlardan birini bir bahane ile sahibinden izinle alırken, ötekini başka birinden izinsiz alıyor. (Yani Türkçesi halk savaşı yürütme iddiasında olanlar, bir yerden bir yere gitme işinde halktan at çalmak zorunda kalıyor. Fakat "devrimci ve bilimsel ciddiyet" adına bu açıklamayı yapanlar, bu çıplak gerçeği bile açıkça adlandıracak cesarete sahip değil. BN) *İzinsiz alınan atın sahibi 15 Haziran'da atının çalındığı ihbarında bulunuyor. Ertesi gün ifadesine başvurulmak üzere karakola çağırılıyor.* (Bu at sahibi köylünün Halk Düşmanı/ihbarcı ilan edilip, daha sonra örgüt tarafından "cezalandırılmaması"nın hiçbir garantisi yoktur. Mao'nun bırakalım öncü savaşını, en geniş cephe savaşının yaşandığı dönemlerde bile Kızıl Orduya verdiği "Halka zarar verilmeyecek. Alınan her şeyin ücreti ödenecek!" direktiflerine ve yaklaşımına uygun olmasa da maoizm adına hareket eden MKP'nin "ihbarcı" cezalandırma çizgisine uygun olur. BN)"

"Devrimci ve bilimsel ciddiyet" adına yapılan açıklamada "özeleştiri" de yapılıyor.

Bu "özeleştiri" de "en büyük hata" olarak şu tespit ediliyor:

"En büyük hata, düşman bizim üzerimizde yoğunlaşmışken, Kongrenin zamansız ve eksik güçle toplanmasıdır.

Partimiz acelecilik hastalığına tutulmuş, doğa koşulları ve düşmanın partimize özel ve yoğun yönelimini kavramamış, küçümsemiş bu nedenle güvenlik önemsenmemiştir."

Yani sorun acelecilik hastalığı! Peki ama bunun izlenen ve gerçeklerle ilgisi olmayan öncü savaşı çizgisiyle bağı ne? Eğer MK, ya da dönem yöneticileri zamanı gelen kongreyi ya herru ya merru deyip toplamaya yönelmeseler, "revizyonist tasfiyeci" vb. ilan edilmezler miydi? Kongre Munzurlarda örgütlenmese idi, birileri çıkıp "halk savaşı çizgisine ihanet ediliyor" vb. demez miydi? Ya da tesadüfen bu kongre kazasız belasız gerçekleştirilmiş olsa idi, yapılacak propagandada "Partimiz Kongresini en zor şartlarda, düşmanın yoğun saldırılarına rağmen başarıyla gerçekleştirdi." ajitasyonları çekilip kongrenin ne kadar amatörce ve kötü hazırlandığının üzeri örtülmez miydi? vb.

Haksızlık etmeyelim. MKP bir yerde sorunun daha derinde yattığını söyler gibi yapıyor. Açıklamada şöyle deniyor:

"Olay basit askeri hataların değil, esasen önemli olan ideolojik-politik ve örgütsel çizgi hatalarımızın sonucudur. (Burada insan galiba bir şeyler görüyorlar diye umutlanıyor. Fakat arkadan gelenler, bu umudun boş olduğunu, bu tespitin içi boş bir tespit olduğunu gösteriyor. şöyle devam ediyorlar:) *Bunun için aslolan bu hataların* (hangi? BN) *aşılarak yeni kayıpların önüne geçilmesi ve gidişatın devrim ve parti lehine çevrilmesidir. Partimiz bunun gereklerini yerine getirme çabasındadır. Partimiz olayı bütün yönleri ve geri plandaki ideolojik- politik ve örgütsel nedenleriyle birlikte ele alıp, tekrar tekrar muhasebe ederek gerekli dersleri çıkarmaya, halka hesap vermeye ve devrim mücadelesine bu dersler ışığında yön vererek Halk Savaşında ısrar etmeye devam edecektir. ..."*

İşte "özeleştiri" bu. "Halk Savaşında" ısrar edeceklermiş. MKP hala, halk savaşı adına ısrar ettikleri şeyin gerçek halk savaşıyla ilgisi olmadığını tespit edecek yeteneğe (belki de cesarete, çünkü bugüne kadarki çizginin yanlışlığını tespit edip bunu savunmak devrimci yaklaşım ve cesaret ister. Böyle bir cesaret bir "ihbarcı" temizleme, bir karakol basma eyleminden daha fazla yürek ve en önemlisi bilinç ister bir şeydir.) sahip değildir. Böyle bir özeleştiri ile MKP halk adına yeni öncü eylemleri yapar, "ihbarcı" temizler, yeni devrim şehitleri üretir, fakat işçi sınıfının ve halkın devrim için örgütlenmesinde olumlu bir rol oynayamaz.

Bizim bu partinin tabanındaki gerçekten devrim isteyen insanlara çağrımız, en azından adına hareket ettikleri Mao Zedung'un Çin Devrimi ve Halk Savaşı Üzerine yazdıklarını ciddi bir biçimde incelemeleri, ve kendi partilerinin çizgisi ile Mao Zedung önderliğindeki ÇKP'nin Çin devriminin demokratik devrim aşamasında yaptıklarını karşılaştırmalarıdır. Bu arkadaşlara öneri ve çağrımız gerçekten "devrimci ve bilimsel ciddiyet"e uygun hareket etmeleri, 1920'nin Çin'i ile, 2006'nın Türkiye/Kuzey Kürdistan'ı arasındaki farkları kavramaya çalışmalarıdır..

Bu konuda onlara yardımcı olacak onlarca kitap, bundan otuz yıl önceden üretilmiş, devamı oldukları partiye sunulmuş Bolşevik kanadın yazıları vardır.

Bu bağlamda bir iki sözcük de geçmişte parti içindeki mücadelede Bolşevik kanada karşı Menşevik kanat içinde yer alıp, "halk savaşı" ajitasyonu ile örgüt çevresindeki kitleleri Bolşeviklere karşı kışkırtan, gelinen yerde ununu eleyip eleğini asmış oldukları halde ve yapılan yanlışları gördükleri halde kitlelere hala ısrarla "halk savaşı" ajitasyonu yapanlara söylemek istiyoruz:

İnanmadığınız şeyleri devrimci örgütler çevresindeki kitlelere doğrularmış gibi aktarmayın!

Kitleleri kandırmayın!

Aşağıda Mercan Katliamının birinci yıldönümünde Merkez Komitemiz adına yapılan açıklama üzerine **İstanbul indymedia** sitesinde yapılan kimi "yorum" lar üzerine yazılmış bir yazıyı sunuyoruz okuyucularımıza...

"Yorum"lara...

Bolşevik Parti'nin Mercan katliamının birinci yıldönümünde yaptığı açıklama görünen odur ki birilerini çok kızdırmış. Ben bir Bolşevik Parti'li olarak "yorum" adı altında yazılan ve yazanların seviyesi konusunda oldukça bilgilendirici "ilginç" yorumlara tavır takınayım mı diye düşündüm. Önce bu seviyesizliklerle uğraşmak boşa zaman harcamaktır diye düşündüm. Fakat sonra bu seviyesizlikleri de okuyan insanlar olduğundan yola çıkarak yazmaya karar verdim.

"Yazisi Silinen" (yorumların hemen hepsi yurtdışı kaynaklı olduğu için ı'lar i oluyor, ben alıntıları orjinalden yapıyorum, yani hatalar yorumculara ait!) imzası ile yazan "Evde oturup Kongre yapmaya yetmiyor tabi mücadele etmek." diye başlayıp "Adi var kendi yok 'Parti'",vs. diye sürdürüyor. Yorumcunun yazısında birazcık fikir denebilecek bir suçlama var:

BP'nin "Sehitleri kullanarak pirim yapma"sı!

"Şehit" edebiyatı yapmak, "şehit"ler üzerinden siyaset yapmak, "şehit" ler üzerinden bol ajitasyonla yeni insanlar kazanmaya çalışmak BP'nin işi değil. Bu küçükburjuva örgütlerin işidir. BP yanlışa yanlış diyen, doğru alternatifin ne olduğunu gösteren ve yapan partidir. Bu açıklamada devrimci olarak görülen bir partinin siyasi çizgisinin Mercan'da faşist devletin katli-

amında öldürülen 17 devrimcinin bu biçimde yitirilmesindeki sorumluluk payı sorgulanıyor. MKP'nin yaptığı açıklama eleştiriliyor. Ciddi devrimci tavır, bu eleştirilerin yanlışlığını göstermeye çalışmaktır. Üstü boş laf, kuru ajitasyon ve seviyesizliktir. Söyleyecek lafı olmayanlar en azından susmayı bilmelidir!

"Maoist" imzası ile yazan kişi, Mao'dan ve onun halk savaşı konusundaki teori ve pratiğinden ne kadar bihaber olduğunu belgeleyen sözler ediyor. Yurtdışından yazdığı belli olan bu kişi, BP konusunda "ülkede esameniz okunmuyor" "eleştirisi" getiriyor.

İlginç. Nedense hep Türkiye/Kuzey Kürdistan'dan yurtdışına iltica edenler, ortaya çıktığından bu yana önüne koyduğu hedefler doğrultusunda yurtdışındaki kadrolarını da Türkiye ve Kuzey Kürdistan'a gönderen bir örgüte "ülkede yoksunuz" vb. masalları anlatıyor. 17'lerin ölümü bağlamında "Maoist" "17'lerin yildönümünde devrim yolunda mücadele icin tarihsel anlam dolu mesajlarindan" söz ediyor.

Gerçekten de 17'lerin ölümü pratiği hep yeniden devrimci sorgulayanlar, bunu becerenler, buna cesaret edenler için "tarihsel anlam dolu mesajlar" veriyor. Verilen temel mesaj da belli: Böyle olmaz! Devrimci enerjinin böylesine çarçur edilmesi sorumsuzluktur! Bunun nedenleri BP'nin açıklamasında ortaya konmuştur. BP'nin tavrını "GERZEKLİK" olarak adlandıran (ne seviye ama!) çok ileri zekalı "Maoist" kardeşimiz boş lafı bırakıp, somut eleştiriler konusunda bizi aydınlatsa daha iyi eder! Ama eleştirilere tavır takınabilmek için de önce onları anlamak gerekir! 'Anlama'nın bir şeyi değiştirmek için ön şart olduğunu ise "Maoist" ileri zekalımız hâlâ anlamamıştır anlaşılan!

"Bir işçi" imzası ile yazan BP'yi "dogusundan, cocuklugundan beri tanirim." diye başlıyor.

BP nin "hizipci, korkak, devrim kackini" olduğunu söylüyor. BP'yi "devrimci ahlak, devrimci namus yok"sunluğu ile suçluyor. Hızını alamıyor "Buj bu yazinizdan dolayi acaba ne kadar dolar verdi." diyor. Bütün küfürnamede BP'nin açıklamasında getirilen doğru eleştirilere tek tavır yok. Olması için tabii önce yine anlamak lazım. Kendi iman ettiği "doğru"larını da sorgulayacak devrimci yaklaşıma sahip olmak lazım. Devrimciliğin "inanmak"la değil, bilmekle, anlamakla, kavramakla olacağını bilmek lazım. Görünen odur ki, "bir işçi" imzası ile yazan kardeşimiz cehalet ve imanı kendine erdem edinmiştir. Bu kardeşimiz görünen odur ki, kendini örgütünün BP çizgisi olarak sunduğu yalanlara, palavralara, ya da belki kendi hayalinin ürünlerine ("Hani kizil örgütlenme yapacaktiniz, helikopterlerle indirecektiniz, kizil gerillalari daglarin doruklarina.") inanmış.

BP'yi Kuzey Kürdistan—Türkiye

devrimci hareketindeki tüm diğer devrimci örgütlerden ayıran tavırlardan birinin, BP'nin ajitasyon adına palavracılık yapmayı reddettiğini bilmiyor bu arkadaş. Bu arkadaş 25 yıldır tanıdığını söylediği BP'yi zerre kadar tanımıyor. BP bundan 25 yıl önceki çıkışında, BP'nin eleştirilerini yurtdışındaki toplantılarda "Halk Savaşı yolunda ilerliyor Partizan!" sloganları ile boğmaya çalışanlara, halk savaşının Almanya'da değil, Kuzey Kürdistan—Türkiye'de yürütüleceğini, bu konuda ciddi olanların yolunun açık olduğunu söylemişti. Şimdi 25 yıl sonra "bir işçi" yine büyük ihtimal Almanya'dan BP'nin "devrim kaçkınlığı" vs. üzerine yazıyor. BP ise bu arada yurtdışı örgütünü dağıttı! BP'li olup da yurtdışında yaşayan devrimcilere bulundukları ve yaşadıkları ülkelerin devrimine katılmaları çağrısını yaptı! BP Kuzey Kürdistan'da, Türkiye'de, dağlarda değil, kentlerde işçi sınıfı içinde ilmik ilmik örülüp inşa ediliyor! Aradaki fark bu kadar basit! Anlayana!

"İlticacı" isimiyle yazan arkadaş üç ay önce Türkiye'den gelmiş ve Mercan yazısından dolayı BP'nin "geri zekalı zevzek olduklarını" öğrenmiş. Aferin. Ne zeka, ne seviye!? Bu arkadaşın verdiği bilgiye göre Dersim'de "halk 17'ler için bir senedir gözyaşı döküp intikam yemini ediyor"muş, "onlarca genç gönüllü olarak dağa çıkıyormuş" filan.

Burada tabii bu ileri zekalı arkadaşımız durum bu kadar iyi ise, kendisinin neden "ilticacı" olduğunu açıklamalı.

BP söylediğini yapıyor. BP devrimde işçi sınıfının önderliğinin, bu boş laf olarak kavranmıyorsa, öncelikli olarak işçi sınıfının komünist parti içinde ve çevresinde örgütlenmesi ile gerçekleşeceğini, bunun için fabrikalarda/sendikalarda çalışmanın öncelikli ve belirleyici olduğunu açıkladı, bu doğrultuda çalıştı, çalışıyor. İlticacıya tavsiyemiz önce kafasındaki ilticacılıktan —bu Kuzey Kürdistan/Türkiye gerçekliğinden bihaber olmak demektir— vazgeçmesidir!

"baris" imzasıyla 19 Temmuz'da yazılan ve merhaba başlıklı "yorum" da "yorumcu" söze "17'lerle ilgili ve bolsevik partizan eksenli tartismalari kac gündür takip ediyorum...insanin eyvah diyesi gelsede kayitsiz kalamiyor" girizgahını yaptıktan sonra kendisinin bizim bazı başka belgelerimizi de okumuş olduğunu ve fakat bunlarda bizim kendi "planları,projeleri,siyasetleriyle ilgili her hangi bir makale"mize rastlamadığını söylüyor. Tarzımızı " başkalarının ölümü, faaliyetleri üzerinden bir nevi politik masturbasyon anlamına gelen klişe bir tarz" olarak değerlendiriyor. Şöyle devam ediyor:

" Birileri dövüşür, onlar kritiğini yapar, birileri projeler yürütür onlar kritiğini yapar, birileri ölür onlar kritik yapar.velhasil kelam bu arkadaşlar kendilerine bir meslek seçmişler, vazgeçirene aşk olsun."

Bizi eleştirenlerin siyasi seviyesi(-izliği)ne yeni bir örnek barisin "yorumu". Ciddi olarak eğer biri BP okuyup da bizim kendi planımız,projemiz, siyasetlerimizi keşfedememişse, o insan ya okuma ya anlama özürlüdür. Ya da ikisi birden. Ya da gerçeklerin yerine kendi isteklerini geçiren biridir. İşine gelmeyen gerçekleri görmezden gelir. "Yok" sayar. Fakat gerçekler birileri yok saysa da gerçektir,vardır. Bizim plan,proje, siyasetimizi "yok" sayanlara tavsiye edeceğimiz şey bu küçük çocukların gözlerini kapadıklarında kendilerini saklanmış sayan tavrından vaz geçmeleridir. Bizim sosyalizm-komünizm projemiz, planımız, siyasetimiz tabii ki aynı zamanda sosyalizm-komünizm adına konuşan oportunist tavır ve örgütleri eleştirmemizi, onları işçi ve emekçi kitleler içinde teşhir etmemizi de gerektiriyor. Baris'i bunca kızdıran, bunların işi gücü eleştiridir dedirten her türlü oportunizme karşı mücadele tavrı, Marksizm-Leninizmin en önemli taleplerinden biridir. Ölmek, "şehit olmak" vb. de eleştiriden muaf tutulmak anlamına gelmez. Biz 17 lerle ilgili olarak da, onların hangi tavırlarına sahip çıktığımızı, hangi tavırlarını eleştirdiğimizi ortaya koyduk. Derdimiz bugün aramızda olmayan onlardan daha çok, bugün yaşayıp onlar adına da siyaset yapanlar ve yaptıkları siyaset. Okuduğunu biraz önyargısız okuyan ve anlama yetisine sahip herkesin anlayacağı biçimde yazılmıştır açıklama. Ve bu açıklama ile derdi olanlar, içerikte neyi yanlış buluyorlarsa onun üzerine tartışmalıdır. Ve fakat görünen odur ki, Maocu kardeşlerimizin içerik olarak söyleyecek lafı yoktur. Onlar bu yüzden içerikle ilgili tartışacak yerde, akılları sıra bizim "yok" luğumuz, "icraatımızın olmadığı" vb. üzerine bilinen lafları tekrarlamakla avunuyor. Politik masturbasyondan söz edilecekse, o da tam da bu tavrın adıdır.

Baris "aslinda biz bu defteri yirmi yil önce dürmüstük belikli daha binlerce daha dürmek gerekiyor...ama o bildik sözle söylemek yeter sanirim:" gölge etme baksa ihsan istemez",hele isa hiç istemez..." le bitiriyor yorumunu.

Bundan 20 yıl önce BP nin defterini dürmek için çığırtkanlık yapanların çoğu devrimi bıraktı, BP ise, 8. Kongresi'nden sonra yurtdışı örgütünü bütünüyle dağıttı. Yani geldiği yerde BP artık YD teşkilatına ihtiyacı olmayan bir seviyeye gelmiş bir örgüttür. Becerebiliyorsanız bunu siz de yapın! BP Türkiye ve Kuzey Kürdistan'da Bolşevik Partileri inşa işinde ilerliyor. BP, laf değil iş yapıyor. O iş, oportunistlerin yaptığı çığırtkanlık işi değil, sabırla, sistemli çalışmayla parti inşasıdır. Herkes kendi bildiğini yapıyor. Şimdiye kadarki gelişmeler çok sol laf edenlerin nereye doğru geliştiğini gösterdi. Bundan sonra da gösterecektir. Biz evet devrimci enerjinin böyle harcanmasından acı duyuyoruz. Ve elimizden geldiğince doğru yolu göstermeye çalışıyoruz. Sonuç-

ta ama herkes kendi yaptığından sorumlu. Doğru yol gösterildiği halde yanlışın peşinden koşanların ardından yakılan ağıtların ise devrime bir faydası yok.

"hmm" adıyla "bizim geçeğimiz bizmkpliyiz" başlığıyla yine 19 Temmuz'da yazan "yorum"cu "bolsevik partizan siz at iziyle it izini karıştırıyorsunuz" diyor. Nasılı kendi gizi. Evet at izi ile it izini karıştıranlar var, ama o herhalde BP değil. Örneğin mkp'nin "Kardelen Harekatı" at izi ilye it izini birbirine karıştırmanın tipik bir örneğidir, ya da yine mkp nin Dersim'de "ajan temizleme" adına gerçekleştirdiği kimi eylemler at izi ile it izini birbirine karıştırmanın tipik örneğidir. Bu bağlamda BP de takınılmış olan somut tavırlar hala içerik olarak cevap beklemektedir. Fakat tabii cevap için söyleyecek sözün varlığı gerekir.

Sonra 20 Temmuz'da "**barişa**" imzasıyla yazan bir "yorum"cu aynen şunları yazmış:

"Bolşevik adını alarak Bolşevik olunmuyor, bu arkadağlar yıllardır mücadele etmesi gereken kişilerle değil de solla polemik içindeler. Geçmiştede Dursun Karataşın çözülmüşlüğü ile ilgili provokasyon yapmışlardı. Kısacası 20 yıldır politik ortam içindeyim, şimdiye kadar 1 tane dahi Bolşevik Partizancıyla karşılaşmak nasip olmadı, cezaevine girenleri de yok bildiğim kadarıyla, Daha hala niye bunlara kafa yoruyoruz."

İşte tartışılan içerikle ilgili söyleyecek sözü olmayan, fakat ille de bir şeyler söyleme ihtiyacı duyan seviye yoksunu bir yorum daha. Biz mücadele etmesi gereken kişilerle değil de solla polemik içinde imişiz! Sınıf mücadelesi denen şeyin, oportünizme karşı mücadeleden ayrılamayacağını anlamayan bir yaklaşım. Hem doğrudan sınıf düşmanlarına karşı mücadele, hem de bu mücadelede, ve bu mücadelenin başarısı için emekçiler içinde yanlış görüşlere karşı ideolojik mücadele- "solla polemik"- yapılması gereken şeydir, bizim yaptığımız da budur. Dursun Karataş bağlamında, dün söylediklerimizin bugün de arkasındayız. Gerçeklerin ifadesi "provokasyon" değildir. Provakasyon gerçeklerin ifade edilmesi açıkça belgeleri ile ortaya konması üzerine BP'ye karşı girişilen fiili saldırılardı. 20 yıldır politik ortam içinde olup ta bir tek BP'li ile karşılaşmamış olduğunu söyleyen arkadaşımız, eğer yalan söylemiyorsa, yanlış ortamlarda dolanmaktadır! Kaldı ki BP'liler sağda solda BP'li oldukları ile, yaptıkları işlerle övünüp kendi kendilerini teşhir eden insanlar da değildir. Ola ki kendisi ile karşılaşma durumunda, arkadaşı uğraşılmaya değmez bulmuş olabilirler! "Cezaevine girenleri de yok bildiğim kadarıyla" seviyesinde tartışan bir insanla gerçekten de uğraşmaya değmez. Bu gibilerine tavsiyemiz şu:

İşinize bakın, o değerli "kafanızı" bize "yormayın", bizden uzak durun. Herkes kendi yoluna!

Legal sosyalistler ve demokrasi oyunu

Kamuoyunun bir bölümünün bilgisi dahilinde olan bir konuya kısaca tavır takınmak gerektiğini düşünüyorum.

TÜMTİS Sendikası ve öyle ya da böyle EMEP'in içerisinde yeraldığı kimi olaylar, tekrardan sendikalar içi demokrasi ve sosyalizm adına hareket eden legal sosyalistlerimizin parti içi demokrasi sorunlarını nasıl kavradıklarını değerlendirmek açısından önemlidir.

12 Eylül askeri faşist dikatatörlüğünün Komünist Partimize ve sosyalizm adına konuşan ve fakat sınırlı bir devrimci perspektife sahip olan oportünist ve revizyonist örgütlere karşı gerçekleştirdiği saldırılar sonucu ağır darbeler alınmıştı.

Bizim de içerisinde yer aldığımız devrimci güçlerin aldığı bu ağır yenilgi saflarda belli bir moral bozukluğu yaratmıştı.

Bu moral bozukluğunu yeniden devrimci bir atılımla aşarak devrimci muhalfeti yeniden diriltme ve burjuva faşist iktidarın karşısında iktidar alternatifi olmak için örgütlenmek yerine, EMEP'in öncüllerinin de içerisinde olduğu bir bölüm oportünist örgüt sorunu başka yerlerde aramaya başladılar.

Bu başka yer, sermayeye karşı olmazsa olmazın temel kuralı olan, örgütün sermaye güçlerinin karşısında gizliliğini koruyarak kadroların deşifre olması ve sermayeye karşı mücadeleyi daha verimli kılma şeklindeki illegal çalışmaya burun kıvırma oldu.

Bu oportünistlerimiz açık bir şekilde illegal örgütlerin "demokratik" olmadığını, neyin yapıldığının denetlenebilir olmadığını, burjuvaziye karşı savaşımın bu yolla değil, aleniyatın olduğu geniş "özgürlükçü sosyalist" bakış açısıyla mücadeleyi yeni bir tarzda örgütlemek gerektiğini vb. savundular.

Bunlar açıkça, sermayenin iktidarının devrimci tarzda yıkılması mücadelesi yerine, burjuva reformist tarzda mücadeleyi geçirdiklerini, dertlerinin devrim ve sosyalizm olmadığını vb. söylemediler. Bunu söyleselerdi maskeleri çabucak alaşağı edileceğinden, bir dizi başka ülkede de yaşanmış olduğu gibi oportünist bir yoldan hareket ettiler. Ama tüm bu manevralarını "daha fazla demokrasi" adına samimi bir şekilde devrime ve sosyalizme inanan insanlarımıza alternatif olarak sundular.

Bu demokrasilerinin ne biçim bir

demokrasi olduğunu bir bir görüyoruz ve daha da göreceğiz.

Ulusal kurtuluşçu PKK'nin 1993'ten sonraki süreçte izlediği hat, Kürt milliyetçi ve küçük burjuvazisinin reformist konumlanışının bir göstergesi oldu. "Bizim daha 50 yıl Türk devletine ihtiyacımız var" şeklinde Bekaa vadisinda M. Ali Birand üzerinden Türk hakim sınıflarına verilen mesajın ardından, PKK'nin önderinin yakalanmasından sonra "gerillanın dağdan indirilmesi" sözü ve ardından "biz birlikte demokratik cumhuriyeti" yaşayacağız şeklindeki tam teslimiyete karşı kendi içlerinde gelişen muhalefete karşı geliştirilen yoketme siyasetinin faşizan biçimi, bu reformist milliyetçi örgütün ne menem bir demokrasi havarisi, nasıl bir demokratik cumhuriyet yanlısı olduğunu gösteriyordu. Bu süreçte devrimci güçleri bir dizi kitle örgütünden dışlama, tehdit etme furyası bu gelişmenin bir başka yönüydü.

"Özgürlükçü sosyalizm" yalanıyla ortaya çıkan ve bir dönem devrimci konumda olan bir dizi örgütü ve revizyonist TKP'nin önemli bir bölümünü toplayan ve bir yamalı bohçaya dönüşen ÖDP geldiği noktada, tüm bu grupları teker teker "özgürlükçü sosyalizm" adına tasfiye etti ve şimdi Devrimci Yol'un devrimciliği biten reformist kesimin bir legalist partisi durumuna düştü. Gerçekten aslına döndü.

Özgürlükçü olmadıklarını, marksist-leninistlerin "demokratik merkeziyetçilik"ten ne anladıklarını ve ne anlamaları gerektiğini hiç kavramadıklarını, demokrasiyi hiç içine sindiremeyen küçükburjuva fokocu yapılarının legalist dar grupçu particikleri olduğunu bir kez daha kanıtladılar. Farklı bir şey de beklenemezdi zaten.

Devrimcilikten reformizme çark eden bir grup da TDKP sürecini yaşayan ve 12 Eylül'ün ağır faşist saldırıları sonucu Dev-Yol'cular vb. gibi açıkça değil, ama süreç içerisinde ve çok oportünist bir şekilde TDKP'yi tasfiye ederek lafta sosyalist muhalifliklerini legal bir parti kurarak sürdüren gruplardan birisi de EMEP ve çevresidir.

Bugün halen hiç etik olmayan bir şekilde uluslararası alanda bazı platformlar içerisinde var olduklarını belirten bildirilerin dışında TDKP adına hiç bir varlık göstermeyen ve evet gerçekte tasfiye ettikleri TDKP'nin artıkları olan bu legal sosyalistlerimiz son üç yıldır kendilerinden biraz fazla sözettirmeye başladılar.

Ülkede ve dünyanın bir çok yerinde ambar işçilerinin mücadelesini ve sınıfsallığını öve öve bitiremeyen bu reformist ekip, ambar işçilerinin TÜMTİS sendikacılığının sınıfsal bir mücadele hattı olmadığında karar kılarak DİSK'e bağlı Nakliyat-İş Sendikasına gitmeleriyle başlayan olaylar, bu legalistlerimizin sosyalist demokrasiyi anlamadıkları gibi burjuva demokrasisini bile içselleştiremediklerini gösterdi.

Bugüne kadar öldürülen üç ambar işçisinin sorumluluklarında ol-

duğunu kabul etmeyen bu sendika ve onun arkasında olduğu her alanda kendileri tarafından gösterilen EMEP'liler, çatışmanın nedenini aşiretçiliğe bağlamaya çalışmışlardı, halen çalışmaktadırlar.

Ama yıllarca sınıf bilinçli ambar işçisinin nasıl aşiretçilik içerisine battığını açıklayamadılar. Yıllarca bu işçilere önderlik ettiğini söyleyen TÜMTİS gibi sınıf öncüsü bir sendika nasıl oldu da sınıf bilinçli bir ambar işçisi yaratamadı; bunun da açıklaması bugüne kadar yapılamadı.

Tüm bunların üzerine yeni gelişmeler eklendi. Önce Almanya'da yeniden TDKP'yi yeşertmek istediklerini söyleyen bir grubun açıklaması elimize geçti. Orada düne kadar TDKP içerisinde ve çevresinde olanların EMEP ve çevresine sarfettikleri güzel olmayan ve adı içerisinde "komünist" kelimesi geçen bir parti ya da gruba yakışmayan bir dizi tespitler yapıldıktan sonra mücadele edeceklerini haber veriyorlardı. Bunlar da içerisinde geldikleri grubun antidemokratlığını vb. eleştiriyorlardı. Ama insana sorarlar; "Ne zaman demokratik bir yapıda oldunuz ki?!"

Bu gelişmeler yaşanırken TÜMTİS'in 26. Olağan Genel Kurulu yapıldı. Bu genel kurul öncesi ve sonrası gelişmeler bir kez daha bir kesimin ne burjuva demokrasisini ne de sosyalist demokrasiyi özümsemediğini gördük.

Parti içerisinde atmaları TÜMTİS içerisinde temizlik harekatı izledi.

Şimdi karşılıklı olarak gerek Evrensel'de ve gerekse başka yayın organları üzerinden tartışmalar başına alıp gitmekte ve buna bir de tehditler eklenmektedir. Tehditlerin pratiğe döküldüğü İstanbul'un bazı semtlerinde 10'ar kişilik ekiplerle muhalefet edenlerin evlerine-işyerlerine giderek insan dövmeye yeltenme şeklinde gelişmelere evrimlendiğini üzülerek duyuyoruz. Bu ne devrimciliktir, ne sosyalistliktir ne de burjuva demokratlığıdır...

Bunun adı başka bir şeydir!

Biz uzun uzun her iki tarafın anlattıklarından alıntılar yapıp tartışmayacağız. Derdimiz bırakın sosyalistim diyenleri, demokratım diyenlerin bile birbirlerine karşı yaklaşımlarının ne olması gerektiğidir.

Bunu anlatırken de burjuva demokratik davranışın savunuculuğunu yapmayacağız, ama bu kurumsal yapılar içerisinde olanların da her türlü ayak oyunlarını bir kenara koyarak burjuva demokrasisinin kurallarına uygun davranması gerektiğini düşünüyoruz.

Bu bağlamda yazılanlardan hareket ederek TÜMTİS yönetiminin yanlış bir tutum içerisinde olduğunu tespit ediyoruz. Her ne olursa olsun tüzüğünüze yazdığınız maddelerin gereğini yapmanız lazımdır. "Ben istemiyorum" olmaz; tüzükte ne varsa onun uygulanması gereklidir. Kongre delegelerinin önemli bir bölümü imza toplamışsa bunun gereğini yaparak Olağanüstü Genel Kurulu yapmalısınız; seçimi kaybetseniz bile bu böyle olmalıdır. Aksi

halde yığınlar kaşısında güvenilirliğinizi bugün olduğu gibi yitirirsiniz ve yine belki bugün değil ama bir gün kaybedersiniz. Demokratik olmayan mücadele biçimleri nasıl ki ambar işçilerinin gidişini engelleyemediyse TÜMTİS'in elde tutulmasını da sağlayamaz. Hem hani söz ve karar tabanındı?! Hani sınıf belirleyecekti ne olacağını?! O zaman gereken yapılmalıdır ve olağanüstü genel kurulu yapılmalıdır.

Legal sosyalistlerimiz burda da görüldüğü gibi demokrasi oyununda sınıfta kalmıştır.

Ne burjuva anlamda ne de gerçek sosyalist demokrasi anlamında doğru hareket etmemektedirler, zaten beklentimiz bu değildir. Oportünizm hiç bir zaman işçi sınıfının demokrasisini içerisine sindirememiştir ve sindiremeyecektir. Çünkü sınıfın gerçek çıkarları ile oportünizmin çıkarları örtüşmezler!

Evet bu mücadelede sosyalizm adına konuşanlar gerçekte anlamda komünist parti içerisindeki yaşamda sosyalist demokrasiyi yaşatacaklardır. Bugün illegalitenin ağır koşullarında bile parti içerisindeki farklı görüşlerin üzerine en geniş tartışma bunu kamuoyuna maletme görevlerini yerine getirmektedirler.

Partinin bu konuda en temel ilkesi demokratik merkeziyetçiliktir. İllegal partilerde yer yer merkeziyetçilik öne geçse bile, demokratik yönü sürekli bir şekilde işlevsel kalmaktadır.

Demokrasi komünist partisinin olmazsa olmazıdır.

Parti içerisinde farklı konularda kararlar alınıncaya kadar en alt hücresinden en üste kadar her yönüyle tartışılır. Bu tartışmalar ya bir kongreyle ya da parti içi yoklamayla sonuçlandırılır. Partinin çoğunluğunun aldığı karar geçerlidir. Bir karar alındıktan sonra da uygulanmasını güçlendirdiği sürece karar üzerine tartışma demokrasinin sınırları içerisindedir. Bir kaç kişilik parti merkezi kendisini tüm partililerin yerine koyamaz ve astığı astık kestiği kestik olamaz. Bu demokratik bir yaklaşım değildir. Parti tüzüğüne göre hareket herkesin görevidir.

Ama biz bunları çokça sosyalizm adına konuşan ve fakat onun adına leke süren legalistlerimizden bekleyemeyiz, onlar bunu yapmayacaklardır. Onların sınıfın çıkarından önce kendi çıkarlarına düşkündürler. Zaten böyle olmasa bu sorunlar böyle de yaşanmaz.

Sınıfa çağrımız şudur: Bırakın bu legal sosyalistleri kendi çukurlarında debelensinler.

Gelin Bolşevik Parti saflarında birleşiniz. Sınıfın çıkarlarını gerçek marksist-leninist parti olan bu parti ile korumak ve geliştirmek mümkündür. Gerçek demokrasi bizim saflarımızda vardır; gelin yaşayın. Ancak Bolşevik Parti ile sermayenin iktidarını devirip sosyalizmi kurabiliriz.

Gün bu saflarda birleşme günüdür! Bolşevizm kazanacaktır!

2 Temmuz 2006

Bir BP taraftarı

BOLŞEVIK PARTI INŞASI IÇİN - JÎ BO SAZBÛNA PARTIYA BOLŞEWÎK

BOLŞEVİK PARTİZAN

Butun ulkelerın ışçıleri bırleşınız! • Butun ulkelerın ışçıleri ve ezılen halklar bırleşınız!
Karkerên hemû welatan yekbın! • Karkerên hemû welatan u gelên bındest yekbın!

► Sayı / Hejmar 149 ► Ocak / Çile 2006 ► Fıyatı 7,5 YTL

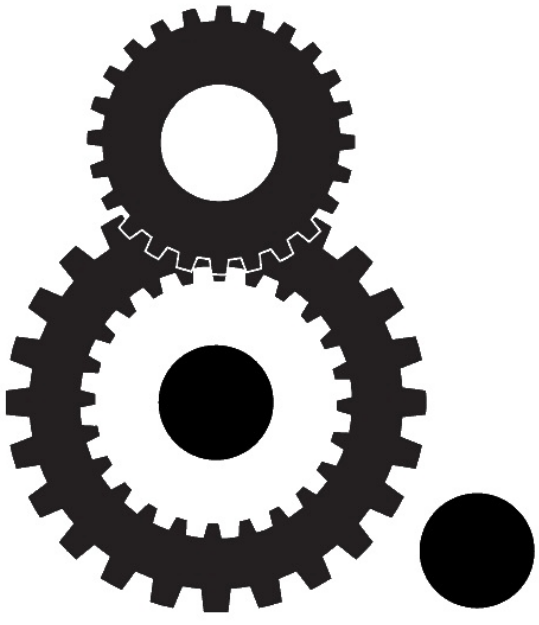

KONGRE YAPILDI!

Fabrikalar kalemiz, yaşasın bolşevik mücadelemiz!

BOLŞEVİK PARTİZAN senin sesindir...
BOLŞEVİK PARTİZAN senin dergindir...

KONGRE SAYISI ÇIKTI! OKUDUNUZ MU?

BOLŞEVİK PARTİZAN'ı oku, okut, dağıtımını yap, destek ver, güçlendir!

Filistin ve Lübnan'da bir kez daha gördük:

EMPERYALİZM BARBARLIK, ŞİDDET, HALKLARA KARŞI SAVAŞTIR!

GERÇEK BARIŞ İÇİN TEK YOL DEVRİMDİR!